Barbara Cartland.

Limbajul iubirii.

Capitolul 1.

Grania urcă repede treptele şi se opri sus, ascultând.

Casa era cufundată în beznă, dar nu numai întunericul o îngrijora.

Era speriată de vocile care veneau dinspre salon, ca şi de atmosfera pe care o simţea extrem de încordată.

în ultima lună, aşteptase cu un entuziasm aproape copilăresc să se întoarcă în Grenada, simţind că revine acasă şi că totul va fi la fel ca în urmă cu trei ani, când plecaseră.

în schimb, îndată ce ajunseseră pe insulele verzi, care i se păruseră dintotdeauna că sunt aidoma unor smaralde pe o mare albastră, totul începuse să meargă prost.

Când tatăl ei o anunţase că se vor întoarce acasă, fusese sigură că vor fi din nou fericiţi, la fel ca odinioară, pe acea

insulă magică.

O insulă care era populată nu numai de oameni zâmbitori, ci şi de zei care sălăşluiau pe piscurile munţilor, ca şi de zâne şi pitici care se furişau cu iuţeală printre arborii de nucşoară şi cacao încât de-abia dacă apuca să-i zărească.

- Ce bine că ne întoarcem acasă, îi spusese Grania tatălui ei, când treceau prin furtunile Atlanticului.

Marea se liniştise între timp, soarele strălucea pe cer, iar în timp ce urcau catargele, marinarii intonau refrene pe care le cunoştea din copilărie.

Cum tatăl ei tăcea, fata îl privi nedumerită.

- Te îngrijorează ceva, tată?

In ultimele zile nu mai băuse la fel de mult ca la începutul călătoriei şi, în pofida a ceea ce mama ei numea "viaţa lui irosită", era încă foarte chipeş.

- Cât de curând va trebui să stăm de vorbă, Grania. Despre viitorul tău.

- Despre viitorul meu?

Tatăl ei continua să tacă, astfel că peste câteva clipe - străfulgerată parcă de un gând - Grania întrebă:

- Ce vrei să spui? Viitorul meu e alături de tine. Voi avea grijă de tine aşa cum a făcut mama, şi vom fi foarte fericiţi împreună.

-Am alte planuri pentru tine.

Grania îl privi uimită.

în clipa aceea, unul dintre ofiţeri veni să le vorbească, iar tatăl ei se îndepărtă, semn limpede că nu dorea să continue acea conversaţie.

Vorbele lui o urmăriră întreaga zi.

Vru să discute cu el mai târziu, dar cinară cu căpitanul, iar după aceea tatăl ei era incapabil să aibă o conversaţie coerentă cu oricine.

Situaţia se repetă în zilele următoare şi abia când vaporul se apropia de munţii atât de familiari ei, reuşi să-l găsească pe tatăl ei singur, sprijinit de balustradă.

- Trebuie să-mi spui care sunt intenţiile tale, tată, înainte să ajungem acasă.

- Nu mergem direct acasă, îi răspunse contele de Kilkeriy.

- Nu mergem acasă?

- Nu. Am aranjat să petrecem o noapte sau două la Roderick Maigrin.

- De ce?

îi puse întrebarea cu asprime, fapt care o surprinse şi pe ea.

- Vrea să te vadă, Grania. De fapt, e nerăbdător să te cunoască.

- De ce? repetă ea, de data asta cu vocea aproape tremurândă.

Avea senzaţia că tatăl ei ezită foarte mult înainte de a-i

răspunde. Vorbi apoi cu bruscheţe, semn că era stânjenit.

- Ai optsprezece ani. A sosit vremea să te căsătoreşti.

Pe moment, Graniei îi pieri graiul. Când se dezmetici, spuse pe un ton care nu mai părea al ei:

- Vrei să spui... că... domnul Maigrin... doreşte să... mă ia de soţie?

Chiar în timp ce punea întrebarea, perspectiva i se păru atât de incredibilă, încât nici măcar nu reuşea să se gândească la ea.

îşi aminti de Roderick Maigrin, un vecin de-al lor pe care mama ei nu îl văzuse niciodată cu ochi buni şi pe care nu-l încurajase niciodată să-i viziteze.

Un beţivan care vorbea urât şi care, bănuia Grania, se comporta cu multă cruzime cu sclavii de pe plantaţia sa.

Era bătrân, aproape la fel de bătrân ca tatăl ei, iar simpla idee de a se căsători cu el i se părea atât de absurdă, încât dacă nu ar fi fost aşa de speriată, probabil ar fi râs.

- Maigrin e un tip de treabă, zise tatăl ei. în plus, e putred de bogat.

„Tata nu a rostit întreg adevărul", reflectă Grania mai târziu.

Roderick Maigrin era bogat, iar tatăl ei era - ca de obicei - iară bani. Pentru romul pe care îl bea, trebuia să se bazeze pe generozitatea prietenilor săi.

Tocmai viciul băuturii, patima jocului şi neglijarea plantaţiilor făcuseră ca mama ei să se prăpădească în urmă cu

trei ani.

- Ce speranţă de educaţie ai aici, draga mea? îi spusese ea fiicei sale. Nu vedem pe nimeni altcineva decât pe aceşti prieteni decăzuţi ai tatălui tău, care îl încurajează să bea şi să joace cărţi pentru a pierde toţi banii câştigaţi.

- Tatei îi pare întotdeauna rău că te necăjeşte, îi răspunsese Grania.

Pentru câteva clipe, mama ei se mai îmbunase.

- Da, îi pare rău, iar eu îl iert şi voi continua să-l iert, dar acum trebuie să mă gândesc la tine.

Cum Grania nu înţelesese, mama ei continuase:

- Eşti foarte frumoasă, draga mea, şi e normal să ai şansa de a merge la balurile şi la petrecerile la care îţi dă dreptul poziţia ta socială.

Grania tot nu înţelesese ce voia să spună mama ei, întrucât în împrejurimi nu se dădeau petreceri, doar dacă nu se duceau la prieteni, în capitala St. George.

Era foarte fericită acasă, jucându-se cu copiii sclavilor, chiar dacă cei de o vârstă cu ea munceau deja.

Pe nesimţite, mama ei o luase cu ea, dis-de-dimineaţă, părăsindu-l pe tatăl ei care dormea încă din pricina exceselor din noaptea anterioară.

în frumosul port din St. George era ancorat un vapor larg care porni imediat spre largul mării, departe de insula care

fusese casa ei încă de la vârsta de şase ani.

Abia când ajunseseră la Londra, iar mama ei luase legătura cu nişte vechi cunoştinţe aflase Grania ce viaţă tumultoasă dusese mama ei la vârsta de optsprezece ani, când se căsătorise cu arătosul conte de Kifkerry pe care îl urmase după şase ani de căsătorie pentru a începe o viaţă nouă pe Insula Grenada.

- Mama ta era aşa de frumoasă! îi mărturisise una dintre prietenele mamei sale. Când ne-a părăsit, am avut senzaţia că Londra a pierdut un diamant strălucitor. Acum, s-a întors şi va străluci din nou. Ne bucurăm s-o revedem.

Grania nu avusese nevoie de mult timp pentru a afla că situaţia se schimbase: tatăl mamei sale murise între timp, celelalte rude îmbătrâniseră şi nu mai locuiau la Londra, astfel că nu prea mai aveau cum să se numere printre apropiaţii prinţului de Wales.

Cu toate astea, contesa de Kilkerry se prezentase în faţa regelui şi a reginei şi făgăduise că, îndată ce Grania va ajunge la vârsta potrivită, va face întocmai ca ea.

- Până una alta, draga mea, va trebui să munceşti din greu pentru a umple golurile pe care le ai în educaţie.

Iar Grania muncise, într-adevăr din greu, întrucât dorea să-şi mulţumească mama, dar şi pentru că voia să înveţe. Se ducea zilnic la şcoală, iar uneori veneau profesori şi acasă, în căsuţa pe care mama ei o închinase în Mayfair. în afara studiului, nu îi mai rămânea timp pentru aproape nimic. Mama ei avea o mulţime de prieteni care o invitau la prânz sau la cină şi cu care mergea la operă sau în parcul Vauxhall.

Graniei i se părea că fără grija permanentă provocată de alcoolismul şi de patima pentru joc a tatălui, mama ei părea mult mai tânără şi cu siguranţă, mai frumoasă.

în plus, rochiile cumpărate imediat ce ajunseseră la Londra îi veneau foarte bine. Fustele din muselină, rochiile din satin, eşarfele care acopereau umerii mamei sale erau foarte diferite de rochiile pe care şi le confecţionau singure în Grenada.

Nu prea aveai ce materiale să găseşti în St. George, astfel că Grania purta rochii colorate, din bumbac, rochii care reprezentau mândria şi bucuria băştinaşelor.

Cât stătuse la Londra, îşi dezvoltase gusturile nu numai în privinţa veşmintelor, ci şi în aceea a mobilei, tablourilor şi oamenilor.

în apropierea vârstei de optsprezece ani, contesa se îmbolnăvise, tocmai când voia s-o prezinte la Curte.

Poate din cauză că nu reuşise să se readapteze climei reci, după ce trăise atâta vreme într-o ţară tropicală, poate din cauza unei febre viclene, cum existau o mulţime la Londra.

- Cred că ar trebui să-i scriem tatălui tău, îi mărturisise ea fiicei sale, să-i spunem să vină aici imediat. Dacă mor, trebuie

să aibă cineva grijă de tine.

Grania scosese un ţipăt de groază.

- Să nu te gândeşti la moarte, mamă. Te vei însănătoşi de îndată ce se sfârşeşte iarna. Frigul e cel care te face să tuşeşti şi să te simţi aşa de bolnavă.

La insistenţele mamei sale, Grania îi scrisese tatălui său, dorind ca acesta să fie la curent cu starea soţiei sale.

Era conştientă că va trece o bună bucată de timp până când vor primi un răspuns. De când plecaseră, nu auziseră despre el decât foarte rar.

Uneori, scrisorile se pierduseră pe mare, alteori soseau şi erau pline de informaţii despre casă, plantaţii, preţurile pentru recolta de nucşoare sau pentru boabele de cacao, sau dacă fusese un sezon bun pentru banane.

Alteori, după luni de zile, nu primeau decât câteva rânduri mâzgălite, semn că mâna care ţinuse tocul în mână fusese mult prea nesigură.

De fiecare dată când sosea o scrisoare, Grania înţelegea imediat, din buzele strânse ale mamei sale sau din expresia întipărită pe chipul acesteia, că avuseseră dreptate plecând.

Dacă ar fi fost acasă, aceleaşi scene s-ar fi repetat mereu: tatăl ei ar fi băut peste limită, şi-ar fi cerut iertare, ar fi fost iertat şi ar fi repetat promisiunea că nu va mai bea.

într-o bună zi, fata îşi întrebase mama:

- Noi cheltuim banii tăi aici, la Londra. Cum se descurcă tata acasă?

Un timp, crezuse că nu va primi niciun răspuns de la mama ei. Apoi, contesa îi explicase:

- Puţinii bani pe care-i am, merg la tine. Tatăl tău va trebui să înveţe să stea pe propriile picioare. Cu atât mai bine dacă va trebui să înveţe să nu se mai bizuiască decât pe el însuşi.

Grania nu spusese nimic, dar în sinea ei reflectase: „tatăl ei îşi găsise deja pe altcineva la care să apeleze, probabil unul dintre tovarăşii săi de băutură şi de jucuri de noroc".

Oricât de rău se purta, oricât de mult bea şi oricât de mult se plângea mama ei de comportamentul acestuia, contele avea un farmec irlandez şi o fascinaţie pe care cunoscuţii o găseau irezistibilă.

Iar când nu bea, Grania ştia că îşi petrecea timpul tot în compania vreunuia dintre tovarăşii săi. Avea un râs care te contamina şi ştia să găsească mereu o glumă de spus.

- Dă-i tatălui tău doi cartofi şi o cutie de lemn şi te va face să crezi că e o trăsură trasă de doi cai semeţi care te vor duce la palatul regelui, îi spusese cineva Graniei.

Se întâmpla pe când era de-o şchioapă, iar ea nu uitase aceste vorbe.

Era adevărat.

Viaţa i se părea tatălui ei o aventură amuzantă pe care nu

putea s-o ia în serios, iar cei care se aflau în preajma lui nu prea aveau cum să creadă contrariul.

Acum însă, după trei ani de când se despărţiseră, acesta se schimbase.

Poate mai râdea, poate spunea istorioare prietenilor săi care îl găseau irezistibil, dar - pe de altă parte - deşi era dincolo de Atlantic, ştiuse că-i ascunde ceva. Iar când revenise în Grenada, aflase că aşa era.

Considerase firesc ca - după tragedia morţii mamei sale - acesta să-i dorească întoarcerea.

Vaporul cu care călătoreau făcu un uşor ocol, astfel încât să rămână acolo unde dorea tatăl ei.

Plantaţia lui Roderick Maigrin era în parohia alăturată celei din St. George, parohie numită de britanici St. David.

Era singura parohie de pe insulă fără oraş, situată în sud, dar cu nimic mai prejos ca frumuseţe a peisajului.

La Westerhall Point, o peninsulă mică, acoperită cu pomi înfloriţi şi arbuşti, Roderick Maigrin îşi înălţase o casă mare, cu înfăţişare pretenţioasă. Graniei i se părea că seamănă prea mult cu proprietarul, aşa încât o ura instinctiv.

Cât fusese mică, nu-şi amintea s-o fi vizitat, dar acum - în timp ce punea piciorul în barca domnului Maigrin care venise să-i ia - avea îngrozitorul sentiment că intră într-o închisoare.

A

Ii era cu neputinţă să scape. NU ar mai fi ea însăşi, ci la

dispoziţia acestui om masiv şi roşcovan care îi aştepta.

- Mă bucur că te-ai întors, Kilkerry! strigă Roderick Maigrin, bătându-l pe conte pe spate.

Iar când îi întinse mâna Graniei, şi aceasta văzu expresia din ochii lui, cu greu se stăpâni să nu o ia la sănătoasa înapoi spre vapor. Numai că acesta îşi reluase cursa.

Roderick Maigrin îi pofti înăuntru, unde un servitor pregătea deja paharele cu rom.

Când duse paharul la gură, contelui îi scânteiau ochii.

-Aştept clipa asta de când am părăsit Anglia, zise el.

Roderick Maigrin râse.

- Mă gândeam eu că aşa vei spune. Să bem! Avem din belşug, iar eu vreau să închin un pahar în cinstea frumoasei fete pe care ai adus-o înapoi.

în timp ce vorbea, ridică paharul şi o fixă pe Granada, ca şi cum o dezbrăca din priviri. îl ura aşa de mult, încât nu ar fi putut să stea sub acelaşi acoperiş cu el fără să i-o spună.

Se scuză spunând că vrea să se retragă în dormitor, dar când un servitor îi spuse la ce oră va fi servită cina, fu nevoită să se spele şi să se schimbe şi apoi să coboare, comportându-se cu demnitate, aşa cum şi-ar fi dorit mama ei.

După cum anticipase, până la cină, tatăl ei şi gazda băuseră deja foarte mult.

Romul era aşa de puternic şi de îmbietor, încât până la sfârşitul cinei niciunul dintre ei nu se atinse de mâncare. Nu făceau decât să bea, să toasteze. Era foarte limpede că nunta va avea loc îndată ce vor putea aranja ceremonia.

Dar ceea ce i se părea cel mai jignitor Graniei, era faptul că Roderick Maigrin nici măcar nu catadicsise s-o ceară de soţie, considerând faptul ca de la sine înţeles.

La Londra, se deprinsese cu ideea că o fiică nu trebuia să pună sub semnul întrebării aranjamentele făcute de părinţii săi, când era vorba de căsătorie.

Se mirase la început de ce tatălui ei i se pare nimerit un pretendent ca Roderick Maigrin: un bărbat vulgar, mai în vârstă şi beţivan pe deasupra. Dar felul cum îşi vorbeau nu lăsa loc de îndoială:

remarcele lui Roderick nu iăceau decât să-i întărească tinerei convingerea că-i plătea tatăl pentru privilegiul de a-i fi soţie, iar tatăl ei părea pe deplin mulţumit de înţelegere.

Pe măsură ce treceau de la un fel de mâncare la altul, Grania asculta îngrozită dialogul dintre cei doi bărbaţi care o tratau ca pe o păpuşă lipsită de sentimente sau de minte. Fie că voia, fie că nu, se va căsători şi va deveni proprietatea unui bărbat pe care îl ura la fel ca sclavii de pe moşia lui, care trăiau şi respirau numai pentru că el le îngăduia.

îi displăceau toate vorbele lui, ca şi felul cum le rostea.

- S-a petrecut ceva neobişnuit câtă vreme am lipsit? Ceva

ieşit din comun? îl întrebă tatăl ei.

- Ticălosul ăla de pirat, Will Wilken, a dat buzna la mine în toiul nopţii şi mi-a furat şase dintre cei mai buni porci pe care-i aveam, ca şi vreo cinci-şase curcani şi i-a tăiat beregata băiatului care a încercat să-l oprească.

- Curajos băiatul că nu a fugit, observă contele.

- Ba un nătărău şi jumătate dacă mă întrebi pe mine, replică Roderick Maigrin.

- Şi altceva?

- Mai e un pirat care dă târcoale pe aici, un francez pe nume Beaufort. Dacă îl prind, îi trag o mamă de bătaie soră cu moartea.

Grania nu asculta decât cu jumătate de ureche şi abia când servitorii aduseră mai multe sticle de vin consideră că poate scăpa.

Tatălui ei i-ar fi fost greu să observe dacă e prezentă sau lipseşte, iar Roderick Maigrin, bând laolaltă cu el, va avea oarecare dificultate s-o urmărească.

Aşteptă până ce se asigură că aceştia uitaseră de existenţa ei şi se strecură repede afară din odaie.

în timp ce urca treptele, se întrebă ce putea face. Tremurând ca varga, încercă să-şi dea seama dacă exista cineva pe insula aceea la care ar putea apela.

Dar chiar de ar exista cineva gata s-o ajute, tatăl ei ar găsi-o

imediat şi şi-ar impune voinţa. NU ar avea cum să protesteze. Se opri locului şi încercă să reflecteze asupra a ceea ce trebuie să facă, iar în clipa când auzi râsul sinistru al lui Roderick Maigrin se înfloră şi înţelese cât de neputincioasă era.

Era râsul unui om care băuse prea mult, cât şi al unui bărbat mulţumit de el, de ceea ce obţinuse, cineva care obţinuse ceea ce îşi dorise.

Apoi, ca şi cum cineva îi explica în cuvinte, Grania ştiu răspunsul. Roderick Maigrin o dorea nu numai pentru felul în care arăta, fapt cât se poate de evident din expresia întipărită pe chipul său, ci şi pentru că era fiica tatălui său, deci de o oarecare însemnătate în comunitatea puţin numeroasă din Grenada.

Acesta era motivul pentru care se împrietenise cu tatăl ei. Nu pentru că erau vecini, ci pentru că tatăl ei primea şi era consultat de guvernator şi de toţi oamenii importanţi de pe insulă.

înainte de a părăsi insula, Grania începuse să înţeleagă jocurile de culise care se făceau oriunde stăpâneau britanicii.

Mama ei îi dăduse de înţeles, şi încă într-un mod care nu lăsa loc de îndoială, că nu-i plăcea Roderick Maigrin nu din pricina originilor, ci din cauza comportamentului.

- Bărbatul acela e necioplit şi vulgar, îşi aminti Grania că-i spusese aceasta tatălui ei, şi nu vreau să-l văd la mine în casă.

- E vecin cu noi, îi răspunsese nepăsător tatăl ei, şi nu avem

prea mulţi ca să putem alege.

- Când e vorba de prieteni sunt pretenţioasă, îi răspunsese

contesa. Avem o mulţime de prieteni, har Domnului! Timp să avem să ne vedem cu ei. Niciunul nu doreşte să fie asociat cu

Roderick Maigrin.

Tatăl ei insistase, dar mama ei rămăsese neînduplecată,

fermă pe poziţii.

- Nu-mi place şi nu am încredere în el. Indiferent ce vei

spune, eu cred poveştile care circulă despre cât de rău îşi

tratează sclavii, aşa că să nu-i prind piciorul aici.

Mama ei avusese câştig de cauză, astfel încât Roderick Maigrin nu venise la ei acasă. Grania ştia că, în schimb, tatăl ei

îl vizita des şi că beau împreună.

între timp, mama ei murise, iar tatăl ei căzuse la tocmeală

ca ea să devină soţia unui bărbat care sintetiza tot ceea ce ura

şi dispreţuia la un bărbat. Un om care o făcea să tremure.

- Ce mă fac?

întrebarea nu-i mai dădea pace, iar când ajunse în propriul dormitor şi încuie uşa, avea senzaţia că văzduhul repetă la

nesfârşit aceeaşi şi aceeaşi întrebare.

Nu aprinse lumânările de pe noptieră, preferând să se uite

pe fereastră la puzderia de stele care scânteiau pe cer.

inimii»Hlnr rare se unduiau

sub briza care venea dinspre mare. Din fericire, vânticelul reuşea întotdeauna să mai diminueze căldura înăbuşitoare care, în toiul zilei, era aproape de nesuportat.

Grania parcă simţea miresmele plantelor care făceau parte din memoria ei. Toate îi urau bun venit acasă. Dar despre ce acasă putea li vorba?

Casa lui Roderick Maigrin şi a terorii pe care acesta o răspândea, o teroare atât de inacceptabilă, încât ar fi preferat mai degrabă să moară.

Habar nu avea cât timp rămăsese în faţa ferestrei. Tot ce ştia, era că anii petrecuţi la Londra dispăruseră ca prin farmec, iar ea devenise parte a insulei în care crescuse. Nu era vorba numai de magia junglei, ci şi de povestea propriei vieţi.

O lume a caraibienilor, a piraţilor şi a tâlharilor, e erupţiilor vulcanice, a bătăliilor pe mare şi pe uscat între francezi şi englezi. Toate îi erau atât de familiare, încât deveniseră o parte din ea însăşi. Educaţia primită la Londra pălea în faţa realităţilor de pe insulă.

Nu mai era lady Grania O'Kilkerry, ci unul dintre spiritele Grenadei, una cu florile şi cu miresmele, cu palmierii şi cu valurile mării pe care le auzea în depărtare.

- Ajută-mă! Ajută-mă! strigă ea.

Se adresa insulei, ca şi cum aceasta ar fi putut-o auzi şi i-ar fi sărit în ajutor.

Capitolul 2

Mult mai târziu, se dezbrăcă încet şi se sui în pat.

Nu auzise niciun zgomot în casă, aşa încât trase concluzia că tatăl ei nu ajunsese în propria odaie, altminteri i-ar fi auzit paşii pe trepte.

Nu îşi făcea griji pentru el, întrucât se obişnuise cu acest tip de comportament.

Când închise ochii, se rugă să găsească o soluţie, iar după un timp tresări, deoarece i se păru că auzise un zgomot.

La început, crezu că e cineva la uşă şi gândul o înspăimântă. Apoi, îşi dădu seama că zgomotul venea dinspre fereastră: un fluierat uşor, urmat de rostirea propriului nume.

Sări din pat şi alergă la fereastra pe care o lăsase deschisă. Privi în jos şi-l zări pe Abe, servitorul tatălui ei, pe care Grania

îl cunoştea dintotdeauna. şi zâmbitoare o făcuse să tânjească după Grenada, cum nu se

Abe se ocupase de casă, găsise servitorii cei mai potriviţimai întamPlase până atunci, şi-i disciplinase. Se aplecă peste fereastră şi întrebă:

Abe o plimbase prima dată cu barca şi tot el o urcase pe un " Ce s'a întâmPlat'Abe?

mic ponei, ea fiind prea mică să meargă singură pe plantaţie ' Trebuie să va vorbeSC' lady'

pentru a-i vedea pe sclavi muncind printre bananieri, arborii 1 se adresa acum CU lady' deŞ'în C0Pm[d SpUnea miCUţa

de nucşoară sau de cacao. lady. Ceva în tonul vocii lui îi dădu fetei de înţeles că era ceva

Cu Abe se ducea la St. George, când voia să cumpere ceva cxtrem de imPortant

din magazine sau numai pentru a se uita la vapoarele din care — O să cobor,

coborau pasageri sau erau descărcate mărfuri. Ezita însă câteva cliPe-

- Nu ştiu ce ne-ara face Iară Abe, obişnuia să spună mama " Sunteţi în si8uranţi' ziSe de ^ ®

ei în aproape fiecare zi a copilăriei sale. gândurile. Stăpânul nu aude.

Când plecaseră la Londra fără el, Grania înţelesese imediat Grania ştia prea bine d'n CC aUZă nU C°ntde ^ ^

că şi mamei sale îi lipsea la fel de mult ca şi ei. să mai spună o vorbă, se înfăşură într-un capot aruncat şi

- Ar fi trebuit să-l luăm cu noi. încălţă nişte papuci uşori.

Mama ei se mărginise să clatine din cap. Descuie apoi uşa cu mare băgare de seamă. Nu-i era teamă

- Locul lui *Abe e în Grenada. E un om al insulei. în plus, de tatăl ei' ci de gazdă- El ar 6 pUtUt'° ^

tatăl tău nu ar reuşi să se descurce fără el. Când o văzu, Abe urcă imediat treptele de lemn ale

După ce trimisese după tatăl ei, pentru că mama se simţea verandei- foarte rău, Abe îşi însoţise stăpânul. - Să plecăm imediat, lady!

Grania fusese atât de bucuroasă să-l revadă, încât ftisese cât " Sa plecăm? Ce vrei să Spui?

pe ce să se arunce în braţele lui şi să-l sărute. - Pericol! Mare Pericol!

Nu se oprise decât în ultima clipă, deoarece înţelesese că " Ce s'a întâmPlat? Ce încerci să'mi SpU1? d mtreba Grama-

l-ar fi stânjenit pe Abe cu un asemenea gest. Faţa lui ciocolatie *nainte de ad răspunde'Abe privi p£Ste Umaf' dC parCa ™

fi fost teamă că ar putea asculta cineva.

- Au început să se revolte sclavii francezi din Grenville.

- O răscoală! exclamă Grania.

- E foarte rău! Au fost omorâţi mulţi englezi.

- De unde ştii?

- Unii au fugit. Vor ajunge aici înainte să se facă ziuă.

Abe îşi aruncă din nou ochii peste umăr, după care zise:

- Cred că sclavii de aici se vor alătura răscoalei.

Grania nu se îndoia că spune adevărul.

Circulau mereu zvonuri despre tulburările de pe insulele

ale căror căpetenii se schimbau necontenit, sau de rebeliuni printre comunităţile care-i favorizau fie pe englezi, fie pe francezi.

Singurul lucru surprinzător era că toate astea se petreceau în Grenada, care era a Angliei de doisprezece ani, după ce timp de un secol fusese sub stăpânirea francezilor.

Pe vapor, la întoarcerea din Anglia, ofiţerii vorbiseră neîncetat despre revoluţia din Franţa, ca şi despre executarea lui Ludovic al XVI-lea.

- E clar că sclavii francezi din insule nu vor mai avea astâmpăr, spusese căpitanul, şi vor dori să facă şi ei revoluţie.

Acum se întâmpla în Grenada, iar Grania era înspăimântată.

- Unde mergem?

- Acasă. E un loc mult mai sigur. Foarte puţini oameni îl

găsesc.

Grania ştia că are dreptate.

Casa, care fusese construită cu mult timp în urmă şi fusese restaurată de tatăl ei, era situată într-o parte retrasă a insulei şi reprezenta o adevărată ascunzătoare din faţa francezilor sau a

oricui altcuiva.

- Trebuie să plecăm imediat! zise el. I-ai spus şi tatei?

Abe clătină din cap.

- Nu-l trezim pe stăpân. Veniţi acum, lady. Stăpânul va veni după aceea.

O clipă, Grania şovăi la gândul de a-şi părăsi tatăl. Apoi îşi spuse că astfel va scăpa şi de Roderick Maigrin, de care era

limpede că voia să se descotorosească.

- Bine, Abe. Trebuie să plecăm, dacă e vreo primejdie. Sunt

sigură că tata ne va urma mâine.

- Am trei cai pregătiţi. Unul va duce bagajele.

Grania vruu să spună că bagajul ei nu era important, dar se răzgândi. La urma urmei, se întorcea din Anglia după trei ani şi nu avea decât hainele pe care le cumpărase la Londra.

Ca şi cum i-ar fi simţit ezitarea, Abe zise:

- Lăsaţi totul în seama mea, lady. Duc eu geamantanul. Grăbiţi-vă! o îndemnă el, temător. Repede! Nu e timp de pierdut.

Grania se întoarse în graba mare în dormitor.

Nu avu nevoie decât de câteva minute să îmbrace costumul de călărie şi să împacheteze rochia purtată la cină. Celelalte haine nici măcar nu fuseseră despachetate.

Tocmai încheia nasturii la bluză când Abe bătu uşor în uşă. - Sunt gata, Abe, şopti ea.

Acesta luă valiza şi, fără să mai spună o vorbă, ieşi.

Grania îl urmă, dar când ajunse în hol, îşi dădu seama că nu poate pleca fără să-i comunice tatălui ei unde pleacă.

în camera unde fuseseră întâmpinaţi de Roderick Maigrin, observase un birou. Luă o lumânare şi căută o bucată de hârtie.

"Am plecat acasă.

Grania."

Cu lumânarea în mână, se întoarse în hol. O clipă, se întrebă dacă nu ar fi mai bine să lase biletul pe o măsuţă, mai la vedere.

Crăpă uşa de la salon şi privi înăuntru. La lumina lumânărilor se vedeau doi bărbaţi care zăceau cu capetele pe masă, în stare de inconştienţă, printre sticle şi pahare.

Grania se uită o clipă la bărbatul care era tatăl ei şi la cel cu care o voia căsătorită.

Nesuportând să facă un pas, strecură biletul lângă uşă, apoi

o închise. O luă apoi la fugă, stăpânită de o spaimă nespusă. Abe o aştepta afară.

Străbătură drum lung fără să-şi adreseze un cuvânt, urmaţi

de calul care ducea bagajele.

Abe îi spusese că era mai bine să nu călătorească pe drumul principal, temându-se ca şi ea că ar putea da nas în nas cu răsculaţii, care odată porniţi pe jaf şi omor, nu mai puteau fi

opriţi.

îi era teamă, dar nu dar nu la fel de mult ca de viitorul ei

alături de Roderick Maigrin.

în timp ce se strecura printre copaci, avea senzaţia că fuge de el şi că nu va mai fi niciodată în stare s-o prindă. Deşi un asemenea gând nu avea niciun fundament real, măcar scăpa

de el, ceea ce era în sine o consolare.

O luară pe o cărare paralelă cu marea, care şerpuia pentru a urma direcţia numeroaselor golfuri de pe coastă. Traseul necesita mai mult timp ca să fie străbătut, dar nu se grăbeau, aşa încât nu exista nicio problemă din acest punct de vedere. Peisajul din jur avea ceva magic, ceva care făcea parte din ea

ă 1

— - _ BARBARA CARTLANI LIMBAJUL IUBIRII —

însăşi. Razele lunii păreau un duh pogorât din ceruri care st ~ Stăpânul s-a simţit singur după plecarea stăpânei, zise

revărsa asupra nisipului şi a valurilor înspumate.

Era o lume pe care Grania o cunoştea prea bine şi la care ţinea nespus. Iar în clipa aceea nu dorea decât să uite trecutul şi să se gândească doar la faptul că e acasă, iar duhurile care sălăşluiau în pădurile tropicale o protejau şi o călăuzeau.

După aproape un ceas de mers pe cărare, ajunseră într-un spaţiu întins, larg. Abe călărea acum lângă ea.

- Cine a avut grijă de casă cât timp ai fost în Anglia? îl întrebă Grania.

- Joseph, răspunse el.

Grania rămase un timp pe gânduri, apoi îşi aminti că era vorba de un bărbat înalt, rudă cu Abe.

- Şi eşti sigur că Joseph e în stare să aibă grijă de casă şi de plantaţii?

Cum el tăcea, Grania insistă:

- Spune-mi ce se întâmplă, Abe. îmi ascunzi ceva.

- Stăpânul nu mai locuieşte acasă de doi ani, zise Abe într-un târziu.

Grania era uimită.

- NU a mai stat acasă...? Atunci, unde...?

Se opri. Nu avea nevoie de răspuns la această întrebare, înţelegea perfect unde locuia tatăl ei de doi ani şi de ce o dusese acasă la Roderick Maigrin.

Abe, căutând scuze stăpânului său.

- înţeleg prea bine. Dar de ce a trebuit să apeleze tocmai la

acel bărbat?

- Domnul Maigrin venea mereu pe la stăpân. Iar stăpânul a zis că se duce acolo unde are cu cine să schimbe două vorbe.

Şi dus a fost.

- Iar tu nu l-ai însoţit?

-Am avut grijă de plantaţii şi de casă până anul trecut, când

stăpânul a trimis după mine.

- Vrei să spui că în ultimul an nu s-a mai ocupat nimeni de

casă?

- M-am întors de câte ori am putut, dar stăpânul avea

nevoie de mine.

Grania oftă.

Putea înţelege că tatăl ei îl găsea pe Abe indispensabil, la fel ca mama ei, dar nu-i venea să creadă că fusese în stare să părăsească moşia, plantaţiile, să lase totul de izbelişte ca să stea

la băut cu Roderick Maigrin.

Totuşi, nu avea niciun rost s-o spună cu voce tare. Mama ei

prevăzuse că aşa se va întâmpla cu tatăl ei, rămas singur.

„Nu ar fi trebuit să plecăm", cugetă ea.

Pe de altă parte, dacă nu ar fi plecat la Londra, nu ar fi avut parte de educaţia pe care o primise. învăţase o mulţime de

privinţa răscoalei, dacă situaţia era atât de gravă pe cât pretindea Abe.

31

au nevoie de hrană, ca şi pentru cei

lucruri în străinătate. f(,arte rău pentru cei care

Experienţa aceasta o îmbogăţise pe ea, dar tatălui ei î< are vând şi care, îşi pierd astfel banii, adusese singurătate, făcându-l să caute compania unui om -Om rău! Crud! murmură Abe. care avusese o înrâurire nefastă asupra lui. _ Will Wilken e englez, dar am auzit

însă acum nu mai era timp pentru regrete şi îndată ce tatăl francez, de care nu ştiam înainte să plec în Anglia, ei li se va alatura, vor fi nevoiţi să se gândească ce vor face în

Când se schimbau conducătorii pe insulă, fapt care se petrecuse în mod regulat în ultimii ani, existau întotdeauna proprietari de plantaţii care-şi pierdeau pământul şi banii, chiar dacă rămâneau în viaţă.

După entuziasmul iniţial, sclavii descopereau că schimbaseră un stăpân cu unul şi mai neîndurător.

„Poate nu e nimic grav", îşi spuse ea, încercând să se îmbărbăteze.

Ca să schimbe subiectul, îi spuse lui Abe:

- Când am venit, am avut mare noroc că nu am dat peste vapoare franţuzeşti sau peste piraţi. Am auzit că Will Wilken i-a furat porcii domnului Maigrin, ca şi nişte curcani, şi că a omorât un om în timpul jafului.

- Piraţii sunt oameni răi, dar nu atacă vapoarele mari.

- Aşa e, dar marinarii de pe vaporul nostru spuneau că piraţii ca Wilken atacă ambarcaţiunile cu mărfuri, ceea ce e

că a mai apărut şi un

- Nu, nu era pe aici.

- Mi se pare că pe francez îl cheamă Beaufort. Ai auzit ceva

despre el?

După o altă pauză, Abe zise:

- Facem la stânga. Luaţi-o înainte!

Grania se conformă, întrebându-se în sinea ei de ce Abe nu

dorea să vorbească despre piratul francez.

Pe când era mică, piraţii îi păreau oameni interesanţi, în pofida faptului că oamenii tremurau când li se pomenea

numele, iar catolicii îşi făceau semnul crucii.

Tatăl ei glumea pe seama lor, afirmând că nu erau atât de

răi pe cât erau descrişi.

- Au ambarcaţiuni mici, astfel încât nu îndrăznesc să atace

vase mari. De obicei, se mulţumesc să taie beregata vreunui

porc sau curcan.

Pe măsură ce se apropiau, peisajul îi devenea tot mai

familiar.

Luna pălise, iar stelele abia se mai vedeau pe cer. îi curând vor veni zorii, iar briza mării va răcori aerul

fuseseră neglijate.

sufocant. Jungla fusese lăsată în urmă, ii plantaţii. Chiar şi pe întuneric, putea să-şi <

Dar poate era ea excesiv de critică.

Simţea în aer mirosul boabelor de tonka, pe care tatăl ei k creştea pentru că presupuneau mai puţine eforturi decât alte plante.

- Mirodeniile insulei! îşi spuse ea zâmbind.

Se crăpase de ziuă, cerul era translucid, aşa încât reuşi să zărească în depărtare acoperişurile casei.

- Am ajuns, Abe! exclamă ea, entuziasmată.

- Da, însă nu trebuie să fiţi dezamăgită dacă veţi găsi totul prăfuit.

Voi aduce oameni care să facă ordine.

- Da, sigur că da.

Era tot mai sigură acum că tatăl ei nu intenţionase nicio clipă s-o aducă acasă.

Planul lui era să locuiască la Roderick Maigrin, iar dacă nu ar fi fost răscoala, probabil s-ar fi căsătorit foarte repede, indiferent de ce ar fi spus, sau de protestele ei.

„Nu mă pot căsători cu el!" îşi spuse ea.

Era încredinţată că dacă tatăl ei ar veni singur acasă, i-ar putea explica de ce îi era cu neputinţă să tolereze un asemenea bărbat, ar fi încercat să îl facă să înţeleagă.

Capitolul 3

Pe măsură ce se apropiau de casă, văzu că obloanele de la ferestre mi erau bine închise, iar cuiburile de păsări erau mai aproape de casă decât se întâmplase în trecut.

Parcă era palatul frumoasei din pădurea adormită.

Plante agăţătoare se ridicaseră până la acoperiş. Priveliştea era frumoasă, atât de frumoasă, încât Grania avea senzaţia că în clipa următoare va dispărea.

Se strădui să rostească, pe un ton neutru:

- Du caii în grajd şi dă-mi cheile casei, dacă le ai.

- Am cheia de la uşa din spate, lady.

- Voi intra atunci pe uşa din spate şi voi deschide obloanele. Presupun că înăuntru sunt o mulţime de insecte, lăcuste şi şopârle. O simplă crăpătură era de ajuns pentru ca

lăsările să intre înăuntru pentru a-şi face cuiburi. Tot ce putea >|x-ra era ca mobila, la care mama ei ţinea atâta, să nu fi fost -n ¡cată. Mai existau şi alte comori adunate de-a lungul anilor,

lie cumpărate, fie primite în dar.

Grajdurile erau cotropite de buruieni şi de plante .igăţătoare, astfel că Abe trebui să taie din ele ca să intre

înăuntru.

Grania coborî din şa, lăsându-l pe Abe să se ocupe de cai şi de bagaje.

Presupunea că în scurt timp se vor trezi şi sclavii, care îl vor .ijuta. în clipa aceea, nu dorea decât să vadă casa.

Urcă treptele şi constată că uşa trebuia neapărat reparată.

Răsuci cheia în broască şi intră.

După cum era de aşteptat, casa mirosea a mucegai, dar nu

chiar atât de rău pe cât se aşteptase. Nici praful nu se depusese aşa cum crezuse. în salon, spre marea ei surprindere, canapelele nu erau acoperite cu învelitori, jaluzelele erau date

la o parte, iar obloanele nu erau închise.

îşi spuse că Abe fusese neglijent, neocupându-se aşa cum se cuvine de această încăpere. Pe de altă parte, trebuia să admită în sinea ei că nu putea să aibă grijă de fiecare detaliu. Dar înainte să se apuce de treabă, trebuia să se schimbe.

Căldura începuse să-şi facă simţită prezenţa, iar costumul de călărie cu care era îmbrăcată va deveni curând

inconfortabil. A ,

işteptandu-se parca s-u v^a.

„Ma voi schimba cu una din rochiile mamei", îşi spus Rămase pironită locului, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Grania. Apoi, voi începe să rânduiesc lucrurile, să schim Nu mama ei era sprijinită de perne, ci un bărbat,

totul, astfel încât să arate ca înainte de plecare. Timp de câteva clipe nu se clinti, întrebându-se dacă

Ieşi din salon şi urcă treptele. Camera din mijloc, de la etajittbuie să plece sau să rămână, fusese anume pregătită pentru mama ei. Pe când era de-(Apoi, ca şi cum i-ar fi simţit prezenţa în somn, bărbatul se

şchioapa, era odaia spre care alerga dimineaţa, imediat dupi mişcă şi deschise ochii. Se uitară unul la altul. Arăta bine, era ce se imbraca. rhipeŞ) probabil acest ultim cuvânt era o caracterizare mult

Mama ei stătea în vârful patului, sprjinită de perne. mai potrivită. La început o privi nedumerit, pentru ca faţa să i

- Ce bine îţi stă aşa, îi spunea fetiţa. Ar trebui să mergi la se relaxeze imediat şi un zâmbet larg să-i apară pe chip. Clipi,

bal îmbrăcată astfel. . „„ wriin™ri1t n

ca şi cum ar fa recunoscut-o.

- Vreau să fu aşa pentru tatăl tău, îi răspundea mama ei. E - Cine eşti? Ce cauţi aici? întrebă Grania.

un barbat foarte chipeş, draga mea, îi place ca femeia să aibă - Iertare, mademoiselle, răspunse bărbatul, ridicându-se în grijă de ea. Să nu uiţi! apul oasek)r. Eu nu trebuie să îţi pun nicio întrebare, de

Iar Grania nu uitase. Era foarte mândră când prietenii vreme ce portretul tău e pe perete, tatălui ei o complimentau pentru felul cum se îmbrăcase. Fără să vrea, Grania întoarse capul şi dădu cu ochii peste un

II legase întotdeauna pe tatăl ei de ceea ce era frumos, iar tablou al mamei sale, pictat pe vremea când se logodise cu

acum nu era în stare să priceapă de ce dorea să-i lege soarta detatăl ei, înainte de sosirea în Grenada,

cea a unui bărbat urât fizic şi psihic. _ £ portretul mamei mele, zise ea. Ce cauţi în patul ei?

Deschise uşa, foarte curioasă să vadă cum se conservase Din felul cum îi vorbise, înţelesese că străinul nu era

încăperea aceea atât de dragă în copilărie şi constată cu englez, surprindere ca obloanele erau deschise. _ Eştj francez! exclamă ea.

Simţi un parfum binecunoscut, de iasomie, pe care-1 - Da, domnişoară. Sunt francez, răspunse bărbatul, şi îmi

folosea mama ei. îşi îndreptă instinctiv ochii spre pat, cer scuze că am ocupat camera mamei tale, dar casa era goala.

i-o vadă.

- Ştiu, dar... nu aveai dreptul... E o intruziune... Şi ramama ţa era înţeleg... -Mama... a murit!

Se opri din nou, trase adânc aer în piept, după care reluă: _ Condoleantele mele, mademoiselle.

- Poate... am auzit de tine. Vorbea cu o sinceritate care nu îl facea să para mtruztv.

Bărbatul flutură uşor mâna. Brusc, Grania îşi dădu seama că vorbea cuun p ^ ^

- Te asigur că nu sunt faimos, ci proscris. Beaufort, la care stătea în patul mamei sale, umeni a dispoziţia ta! ^()j

- Piratul!

- Chiar el, mademoisellel Chiar un pirat foarte spăşit, dacă prezenţa mea aici te deranjează.

- Sigur că mă deranjează, răspunse ea cu asprime. După

X 1

cum ţi-am spus, nu aveai dreptul să intri în casă numai pentru că noi eram plecaţi.

- Ştiam că e goală, şi nimeni nu se aştepta să vă întoarceţi aici, după revenirea în Grenada.

După câteva clipe de tăcere, Grania rosti, ezitant:

- Vorbeşti... de parcă... ştiai că ne întorsesem pe insulă. Piratul zâmbi din nou, iar zâmbetul facându-l să pară mult

mai tânăr.

- Cred că toată lumea de pe insulă a aflat. Zvonurile se răspândesc foarte repede.

A

- înseamnă că ştiai că tata era plecat în Anglia.

Piratul încuviinţă.

- Da, ştiam. La fel cum ştiam că ai trimis după el, pentru că

Se îndreptă spre uşă, când piratul spuse:

- Dacă îmi permiţi să mă îmbrac, cobor imediat să-ţi explic prezenţa mea aici şi să-mi cer iertare înainte de a pleca.

- Mulţumesc, zise Grania, închizând uşa în urma ei.

Ajunsă afară, se opri, convinsă că visează, că aşa ceva nu se

poate întâmpla cu adevărat.

Cum să găsească un bărbat în casă, pe deasupra un francez? Probabil ar fi trebuit să fie speriată nu numai pentru că era francez. Cu toate astea, străinul nu o

pirat, ci şi pentru că era

speria. Avea senzaţia că dacă i-ar fi spus să plece, ar fi plecat imediat, cerându-şi mii de scuze înainte de a dispărea.

* « •<•41 A I» fv w v A v

ni, w <nco

C.W1U11VJM y*

„A făcut ceva intolerabil!” gândi ea, fără supărare însă. Ajunsă în propria cameră, constată că situaţia se prezenta exact aşa cum i-o descrisese Abe. Praf peste tot: pe duşumea,

pe jaluzele, pe noptieră, pe covor.

Deschise uşa de la şifonier şi constată că nu mai putea purta niciuna din rochiile pe care le avea, deoarece în ultimii trei ani

crescuse.

- Trebuie să rămân aşa, hotărî ea, încercând să fie furioasă din cauza apariţiei neaşteptate a piratului. Numai că singurul sentiment care o încerca era curiozitatea.

Cum nu avea nimic de făcut, coborî.

Când ajunse în hol, auzi glasuri în bucătărie şi simţi nevoia să-l prevină pe Abe că în casă se afla un pirat. Numai că în clipa aceea, o voce de bărbat zise:

- Nu vă aşteptam. Mă duc să-l trezesc pe monsieur.

- Bună idee! înainte să-l descopere stăpâna.

în clipa aceea, Grania pătrunse înăuntru.

Lângă Abe stătea un bărbat care se vedea de la o poştă că e francez. Era mic de statură şi avea părul negru. Oriunde l-ar fi întâlnit, Grania şi-ar fi dat seama că e francez. Apariţia ei îl luă prin surprindere, chiar îl sperie puţin.

-Am vorbit deja cu stăpânul tău, zise ea. Se îmbracă, după care va coborî să-şi ceară scuze înainte de a pleca.

Micuţul francez păru uşurat şi se duse la masa pe care se afla un ibric cu cafea. Presupuse că bărbatul pregăteşte masa stăpânului său, aşa că zise, cu un zâmbet în colţul gurii:

- Ar fi foarte bine dacă i-ai duce stăpânului tău cafeaua. Unde o bea de obicei?

- Pe verandă, domnişoară.

- Prea bine. Du-o acolo. Abe, vreau şi eu o ceaşcă.

Cu satisfacţia de a-i vedea uimiţi, se îndreptă spre uşă. Se duse pe verandă şi, uitându-se la palmieri, îşi spuse că înălţimea acestora ascundea de minune ce se întâmpla în conac. Era locul perfect unde te puteai ascunde. Dacă un vapor se afla în golf, nu ar fi putut fi văzut nici de pe ţărm, nici de pe mare.

„Tare mult aş vrea să văd vaporul", îşi spuse ea, dojenindu-se aproape imediat pentru un asemenea gând. Era cum nu se poate mai conştientă că ar fi trebuit să fie şocată, furioasă, dacă nu chiar insultată că un pirat se foloseşte în acest fel de casa ei. Surprinzător era însă faptul că niciuna dintre aceste emoţii nu o încerca.

Când peste câteva minute piratul veni pe verandă, îşi spuse în sinea ei că ar fi trebuit să fie mai degrabă în vreun salon sau o sală de bal din Londra, decât pe o insulă.

Era prea elegant şi prea dichisit pentru veranda aceea acoperită de plante agăţătoare.

înainte ca francezul să deschidă gura, unul dintre servitori puse o faţă de masă, iar celălalt aşeză o tavă de argint cu cele două ceşti de cafea.

Mai aduseră după aceea cornuri abia scoase din cuptor, unt şi un pahar plin cu miere.

- Petit déjeuner est servi, monsieur, anunţă servitorul francezului, după care dispăru, la fel ca Abe.

Grania se uită la pirat. Păru că vrea să spună ceva, însă ea izbucni în râs şi nu-i lăsă răgazul necesar.

- Nu-mi vine să cred. Nu cred că eşti pirat.

- Te asigur că sunt.

- Numai că mie mi s-a părut întotdeauna că sunt fiinţe rele, murdare, nespălate. Genul de bărbaţi de care femeile fug îngrozite.

- Cred că te gândeşti la cei din ţara ta. Şireţi oameni! Răi!

- Mare noroc că nu au descoperit încă moşia noastră. Am auzit că fac ravagii pe coastă.

- Am auzit de multe ori de acest pirat de temut. Ce-ar fi să bem cafeaua?

- Da, sigur că da. Vrei să-ţi torn eu cafeaua, sau o faci singur?

- M-aş simţi onorat dacă ai juca rolul gazdei.

A

încercă să-i zâmbească, dar ceva în felul lui de a se comporta o făcea să se simtă oarecum sfioasă. Aşa că se grăbi să-i umple ceaşca.

- Probabil ai adus cornuri de acasă.

- Servitorul meu se ocupă de asta. Le face în fiecare zi.

- Aşadar, un francez tot francez rămâne, fie el şi pirat. Tot la mâncare se gândeşte.

- Sigur că da, răspunse străinul. Gastronomia este o artă, iar cea mai grea încercare la care eşti supus pe mare este că trebuie să te mulţumeşti cu ceea ce ai, în loc să faci rost de ce doreşti.

Grania râse din nou, după care îl întrebă:

- Cum ai ajuns pirat? Mi se pare... sau poate că sunt impertinentă... mi se pare o ocupaţie ciudată pentru tine.

- E o poveste lungă, îi răspunse francezul. înainte de orice, aş dori să te întreb ce cauţi aici şi unde e tatăl tău.

- Am venit aici, pentru că a izbucnit răscoala la Grenville.

Francezul deveni brusc încordat, şi o privi uimit.

- Răscoala?

- Da. A început acum câteva nopţi, însă noi nu am ajuns acasă la domnul Maigrin decât aseară. în toiul nopţii, Abe a aflat că răsculaţii au pus stăpânire pe Grenville şi au ucis mai mulţi englezi.

- Nu e cu putinţă una ca asta! zise francezul, de parcă ar fi vorbit cu el însuşi. Dacă a izbucnit răscoala, aceasta nu putea fi declanşată decât de Julien Fedor.

- De unde ştii?

-Am auzit că ţinea predici sclavilor francezi.

- Aşadar, crezi că răscoala e mai mult decât un foc de paie?

- Mă tem că aşa va fi, răspunse piratul.

- Nu-i aşa că doreşti ca francezii să iasă învingători şi să pună din nou stăpânire pe insulă, aşa cum s-a întâmplat acum doisprezece ani?

Bărbatul clătină din cap.

- Dacă francezii vor asalta din nou ca să ia în stăpânire pământul, o vor face cu vapoare şi soldaţi, nu asmuţindu-i pe sclavi. Vor stăpâni un răstimp, după care englezii vor ataca din nou şi va fi vărsare de sânge.

Grania scoase un oftat. Totul i se părea zadarnic şi înspăimântător.

Francezul se ridică.

- Scuză-mă câteva clipe, să vorbesc cu servitorul meu. El trebuie să ştie cât de mare este pericolul care te paşte.

Privindu-l în timp ce se îndepărtează, ea nu se putu împiedica să-şi spună cât de graţios era, în comparaţie cu Roderick Maigrin.

Părul negru era prins într-o coadă, iar eşarfa de la gât îi flutura în vânt.

„E un gentleman", reflectă ea. „E ridicol să-i spun pirat... sau proscris al mărilor".

Francezul se întoarse.

- Omul meu trimite mai multe persoane ca să afle ce e cu această răscoală. Abe m-a asigurat că informaţia lui e demnă de încredere. Nu încape îndoială că rebelii îi ucid pe englezi la Grenville. Sute de sclavi i-au luat prin surprindere pe localnici.

Grania scoase un murmur, iar el continuă:

- Ca de obicei, au devastat magazinele, i-au târât pe oameni

pe străzi şi i-au legat ca ţinte de ochit.

- O, nu e cu putinţă! exclamă Grania.

- Unii au scăpat înotând până la vapoarele acostate în port. Unii au luat-o spre sud, alţii spre reşedinţa lui Maigrin.

- Crezi că... toţi sclavii de pe insulă se vor răscula şi... li se vor alătura? întrebă Grania.

- Trebuie să aşteptăm şi să vedem, replică francezul. Dacă se întâmplă inevitabilul, corabia mea îţi stă la dispoziţie, mademoiselle.

- Crezi că e un loc în care te poţi ascunde?

Francezul zâmbi.

- E ceva de genul: "Orice port e bun pe furtună."

- Da, sigur că da. Sper însă ca tatăl meu să mi se alăture astăzi şi poate vrea să mergem în altă parte.

- Sunt convins că atât tu, cât şi tatăl tău sau domnul Maigrin, veţi fi primiţi bine oriunde.

Grania era incapabilă să îşi ascundă senzaţia care o încercă în clipa când acesta pomeni de domnul Maigrin.

în loc să răspundă, îşi întinse unt şi miere pe deliciosul corn primit.

După câteva clipe de tăcere, francezul spuse:

- Am aflat că te vei căsători cu domnul Maigrin.

- Cine ţi-a spus?

Bărbatul ridică din umeri.

- Ştiam de această intenţie înainte ca tatăl tău să plece în Anglia pentru a te aduce acasă.

A • •

Ii trecu prin minte că şi dacă ar mai fi trăit mama ei, tatăl tot ar fi insistat să-şi exercite drepturile legale şi ar fi adus-o înapoi în Grenada.

Gândindu-se iar la Roderick Maigrin, repulsia resimţită faţă de el seara trecută o cuprinse din nou.

Fără să-şi dea prea bine seama ce face, întrebă:

- Ce... să fac? Cum... să scap? Nu mă pot... căsători cu acel bărbat.

Groaza din vocea ei parcă vibra în aer. Era pe deplin conştientă de faptul că francezul o privea concentrat.

- Sunt de acord că unei persoane ca tine îi este cu neputinţă să accepte un asemenea bărbat, zise el într-un târziu, dar habar nu am cum ai putea evita o asemenea uniune.

- Şi atunci... pe cine să întreb? întrebă ea, aproape ca un copil. Abia când am ajuns, am aflat care sunt adevăratele intenţii ale tatei, iar acum... habar nu am ce pot face... nici unde să mă ascund.

Francezul puse cuţitul pe masă, făcând un zgomot uşor.

- E problema ta, mademoiselle, şi după cum probabil îţi dai seama, nu am cum să mă amestec.

- Nu... singur că nu, admise ea. NU ar fi trebuit să vorbesc aşa cum am făcut-o. Iartă-mă!

- NU am de ce să te iert. Vreau să te ajut, dar sunt duşman, fără a mai pune la socoteală că sunt un proscris, un paria.

- Poate e ceea ce ar trebui să fiu şi eu, zise Grania. Astfel, domnului Maigrin i-ar pieri cheful... de a se mai căsători cu mine.

Dar nu prea avea ce face, omul o dorea doar pentru poziţia socială. Revăzu cu ochii minţii privirea lui din seara trecută şi se înfioră.

Era speriată, îngrozitor de disperată, şi nu de răscoală sau de moarte, ci de gândul că va fi atinsă de acel bărbat pe care îl considera o întrupare diabolică, un bărbat de a cărui prezenţă se simţea dezgustată. I se făcea rău când se afla în preajma lui.

Pesemne că faţa ei fusese foarte expresivă, întrucât francezul o întrebă:

- De ce nu ai rămas în Anglia, unde erai în siguranţă?

- Cum să mai rămân după moartea mamei? Cunoşteam foarte puţini oameni şi în plus, tata ar fi insistat să mă ia înapoi acasă, indiferent de dorinţa mea.

- Mare păcat că nu ai găsit pe cineva cu care să te căsătoreşti cât ai fost plecată.

- Aceasta era dorinţa mamei, răspunse Grania. Intenţiona să mă prezinte regelui şi reginei, după care aş fi fost invitată la baluri şi la petreceri. îşi făcea planuri peste planuri, însă chiar înainte de Crăciun s-a îmbolnăvit.

Se opri câteva clipe, după care continuă:

- Vremea era mereu ploioasă şi închisă, iar mama - care trăise atâta amar de vreme numai la soare - era nepregătită pentru clima din Anglia.

- înţeleg, zise francezul. Dar nu-i poţi spune tatălui tău că nu doreşti să te căsătoreşti cu acest bărbat?

- I-am spus, zise Grania, însă mi-a răspuns că totul era deja aranjat şi că domnul Maigrin... e foarte bogat.

Nu se simţea prea grozav rostind asemenea vorbe, dar ştia prea bine că acesta era principalul motiv al deciziei tatălui ei.

Roderick Maigrin era bogat, aşa încât tatăl ei putea trăi regeşte fără să mişte un deget. în schimb, trebuia să plătească fiica în locul lui. Trebuia să existe un preţ pentru învoială.

- E o situaţie intolerabilă! zise francezul, pe un ton care o facu să tresară.

- Dar... ce pot face? întrebă Grania.

- Când priveam portretul mamei tale, mi se părea că nu există fiinţă mai drăgălaşă, mai dulce sau mai atractivă decât tine. Acum însă, îmi dau seama că există la tine ceva pe care pictorul nu a reuşit să-l prindă. Impresia este probabil întărită de faptul că trăieşti, că eşti vie.

- Ce anume?

- Cred că expresia potrivită este că ai spiritualitate, mademoiselle. Numai un Michelangelo sau un Botticelli ar

putea reda aşa ceva.

- Mulţumesc, spuse ea în şoaptă.

- Nu ţi-am făcut un compliment, am spus ceva care este de domeniul evidenţei. Din acest motiv nu te poţi căsători cu un bărbat ca Maigrin. Nu l-am întâlnit decât o dată, dar am auzit multe despre el şi pot să declar cu mâna pe inimă că mai bine moartă decât să fii soţia unui astfel de om.

Grania îşi împreună mâinile.

- Exact asta am simţit şi eu, dar tata nici nu vrea să audă. Indiferent de ce voi spune, dacă a luat o hotărâre, nu mai dă înapoi.

Francezul se ridică şi se sprijini cu mâinile de balustradă.

Grania ştia că se uita la corabie şi-şi spunea cât de uşor i-ar fi să plece în largul mării, lăsând în urmă problemele şi grijile de pe insulă.

Arăta aşa de elegant, încât avea senzaţia că nu pe o corabie ar trebui să se urce, ci într-o trăsură trasă de cai de rasă, care să-l ducă la o plimbare prin Hyde Park.

Ar discuta despre altceva, nu despre răscoale şi evenimente sângeroase.

în clipa aceea, Graniei îi trecea prin minte, deşi desigur părea absurd, că francezul reprezenta singurul punct de stabilitate într-o lume devenită brusc înspăimântătoare, o lume în care se simţea neputincioasă.

- La ce oră îl aştepţi pe tatăl tău?

I se păru că tonul vocii lui era mai ridicat decât de obicei.

- Habar nu am când va apărea, răspunse ea cu şovăială în glas. Când am plecat, stăteau cu capetele pe mese. Băuseră toată noaptea.

Francezul dădu din cap în semn de încuviinţare, de parcă se aştepta să audă aşa ceva.

- înseamnă că avem timp berechet. Deocamdată, cred că soluţia cea mai potrivită este să nu-ţi mai faci griji cu privire la viitor. Nu vrei să-mi vizitezi corabia?

- Se poate?

- Aş fi onorat.

- Mă pot schimba? Se va încălzi curând.

- Desigur, răspunse el.

Grania ieşi de pe verandă şi urcă. Aşa cum se aştepta, Abe îi luase deja bagajele şi le dusese în dormitorul mamei sale.

în clipa aceea, îşi dorea să îmbrace ceva care s-o facă să arate cât mai bine, chiar dacă era un gând pe care nu îndrăznea să-l mărturisească nici ei însăşi.

Scoase repede dintr-o valiză una dintre cele mai frumoase rochii pe care le cumpărase la Londra.

Nu-i trebui mai mult de câteva minute pentru a-şi scoate hainele de călătorie şi a se spăla. Nu fu deloc surprinsă când găsi un ulcior plin cu apă limpede şi rece aşteptând-o.

Se schimbă şi coborî în graba mare.

Bărbatul stătea pe verandă, expus soarelui. De fapt, era foarte bronzat, nu ca majoritatea bărbaţilor chipeşi de la Londra.

Când o văzu, se ridică, privind-o admirativ şi cu un zâmbet în colţul buzelor.

Privirea lui era la ani lumină de cea a lui Roderick Maigrin, care parcă*o dezbrăcase cu ochii.

- Ţi-ar face plăcere să mă auzi spunând că semeni cu duhul bun al primăverii?

- E nespus de plăcut să aud aşa ceva.

- Dar cred că ai primit atâtea complimente la Londra, încât acesta e unul cât se poate de banal.

- Singurele complimente pe care le-am auzit au fost la şcoală şi vreo două-trei de la nişte gentlemeni pe care i-am cunoscut la baluri, când am însoţit-o pe mama.

- Erai prea tânără pentru a deveni o adevărată frumuseţe a lumii bune?

- Mult prea tânără, iar acum e prea târziu. Cred că am ratat ocazia.

- Te mâhneşte?

- E dezamăgitor. Mama mi-a descris de nenumărate ori cum va fi la baluri şi la petreceri. Totul îmi devenise foarte familiar.

- Te asigur că există lucruri mult mai interesante de făcut pe lumea asta.

- Trebuie să-mi povesteşti mai multe, îl ceru Grania, ca să recuperez timpul pierdut.

- Ştiu şi eu? Poate nu ar trebui s-o fac, răspunse el enigmatic.

Fata vru să-l întrebe ceva, însă el i-o luă înainte.

- Vino! Hai repede să-mi vezi corabia, în caz că tatăl tău se întoarce şi nu mai poţi s-o faci.

De parcă i-ar fi fost teamă că aşa se va întâmpla, se grăbi să coboare treptele verandei, francezul urmând-o îndeaproape.

- Să ştii că vasul nu are balustradă, o informă el. Ţi-e teamă?

A A

- In niciun caz, îi răspunse ea, zâmbind.

- Bine. Atunci, lasă-mă pe mine să urc primul. După aceea, te voi ajuta şi pe tine.

Felul în care rosti ultimele cuvinte o făcu puţin sfioasă. îi întinse mâna, iar atingerea degetelor lui îi prvocă o senzaţie ciudată.

Corabia era foarte frumoasă, aproape ca jucăria unui copil.

Puntea strălucea de curăţenie, iar marinarii munceau de zor, de parcă nu i-ar fi văzut. Grania ştia că lucrurile nu stăteau tocmai aşa. Oamenii se uitau în urma lor, curioşi să vadă pe cine însoţeşte căpitanul.

Când pătrunse în cabina de comandă, nu mică îi fu surprinderea să constate că înăuntru era frumos ca într-o casă.

Avusese întotdeauna convingerea că un vapor de piraţi era neapărat murdar şi în dezordine. Poveştile citite descriau cabina căpitanului ca un loc întunecat, plin cu pahare şi sticle goale.

Cabina aceasta arăta însă ca un dormitor de om cumsecade.

îşi roti ochii prin încăpere până când constată că francezul o priveşte nedumerit.

- Ei bine? se interesă el.

- E foarte atrăgător aici.

-Acum, aici e casa mea. Ca şi în cazul mâncării, francezilor le place confortul.

- Dar te vei afla mereu în pericol, zise Grania. Fie că te văd englezii, fie că te văd francezii, vei fi prins... şi vei muri.

- Ştiu. Pe de altă parte, pericolul mi se pare stimulant şi te asigur că deşi pare o contradicţie în termeni, nu-mi voi asuma niciun fel de riscuri.

- Atunci, de ce...? începu Grania, dar se opri imediat, dându-şi seama că era prea curioasă şi că se amesteca în chestiuni care nu o priveau.

- Vino şi aşază-te, zise francezul. Vreau să te simţi în largul tău aici. Când vei pleca, voi închide ochii şi te voi revedea cu puterea minţii.

Vorbea cu foarte mult firesc, însă asta nu o împiedică pe Grania să roşească.

Se supuse şi se aşeză într-un fotoliu, iar soarele care pătrundea prin hublou îi transforma părul în aur curat.

întrucât era foarte devreme, nu luase o pălărie sau o umbrelă de soare.

- De ce ţi-ai luat porecla Beaufort? întrebă ea când tăcerea dintre ei deveni stânjenitoare.

- Este numele meu, numele de botez. Pare o poreclă foarte nimerită, de vreme ce nu pot folosi celălalt nume.

- De ce?

- Ar părea ceva nemaivăzut. înaintaşii mei s-ar răsuci în mormânt, iar eu sper ca într-o bună zi să mă întorc pe pământul de baştină.

- Dar nu ai cum să te întorci în Franţa, zise Grania, amintindu-şi de revoluţie.

- Sunt conştient. Numai că nu aparţin acelui loc. Sau cel puţin, nu am amintiri legate de el.

- Şi care e locul? Sau sunt prea indiscretă?

- Nu, deloc, având în vedere atmosfera şi împrejurările. Mă onorează faptul că te interesează, aşa că îţi voi spune că vin din Martinica, unde am o plantaţie. Numele meu adevărat este de Vence. Beaufort de Vence.

- Un nume foarte frumos!

A

- In Franţa, există conţi de Vence de secole bune, îi răspunse francezul. Fac parte din istoria Franţei.

- Şi tu eşti conte?

- Cum tata s-a prăpădit, am devenit capul familiei.

- Dar casa ta e în Martinica.

-Era!

Grania îl privi nedumerită.

- Eşti refugiat! Britanicii au luat Martinica anul trecut.

- Exact! Probabil acum aş fi fost mort, dacă nu aş fi scăpat ca prin urechile acului, chiar înainte de a pune mâna pe plantaţia mea.

- De aceea ai devenit pirat, nu?

- Exact. Şi voi rămâne astfel până când britanicii vor fi alungaţi, iar eu îmi voi recăpăta bunurile.

Grania scoase un uşor oftat.

- Se dau atâtea lupte pe acele insule, iar pierderile de vieţi omeneşti sunt imense.

- Aşa cred şi eu, îi răspunse contele, dar pe moment sunt la fel de în siguranţă aici ca în oricare alt loc.

Grania rămase tăcută.

Se gândea că dacă el era în siguranţă, pe ea o păştea dimpotrivă un mare pericol, din partea răsculaţilor firește, dar unul mai înspăimântător din partea lui Roderick Maigrin.

Capitolul 4

Când Grania se uită de jur-împrejur prin cabină, constată că înăuntru fuseseră depozitate o mulţime de cărţi.

Contele, care nu o slăbea din ochi, zise:

- Presupun că eşti o mare amatoare de lectură.

- înainte de a pleca de la Londra, am învăţat despre lume din cărţi, răspunse Grania. Dar când a trebuit să pătrund în universul . despre care citisem atâtea, am fost nevoită să mă întorc.

- Cine ştie, poate ai fi descoperit că lumea pe care unele femei o găsesc strălucitoare este dezamăgitoare.

- De ce crezi asta?

- Pentru că am senzaţia, şi nu cred că mă înşel, că te afli în căutarea a ceva mult mai profund şi mai important decât aparenţa vieţii sociale, care nu constă decât în râsete şi ciocnit de pahare.

Grania îl privi cu surprindere.

- Poate ai dreptate, zise ea, dar mama mi-a vorbit cu atâta însufleţire, încât m-a făcut să ard de nerăbdare. îmi spunea că voi cunoaşte o mulţime de oameni însemnaţi, oameni care nu vor rămâne acum decât nişte nume din ziare şi din manualele de istorie.

- înseamnă că nu vei ii dezamăgită de realitate.

Grania ridică din sprâncene.

-Aşa s-a întâmplat cu tine?

- Nu tocmai, recunoscu el. Presupun că trebuie să mă consider norocos că am fost la Paris înainte de revoluţie. De asemenea, că am văzut Londra.

- Ţi-a plăcut?

- Când eram mai tânăr, m-a intrigat peste măsură. Totuşi, ştiam de pe atunci că locul meu e printre locuitorii de pe insulă.

- îţi place Martinica?

- E casa mea şi mă voi întoarce acolo la un moment dat.

- Mă voi ruga să ţi-o recapeţi, zise ea, vizibil mişcată.

Un zâmbet păru că-i luminează faţa.

- Mulţumesc, domnişoară. Cred că rugile tale vor fi ascultate.

- în afara celor pe care le fac pentru mine însămi.

Dar poate se înşela. Seara trecută se rugase să scape de Roderick Maigrin şi, deocamdată era departe de el.

Mai nutrea speranţa că dacă va fi între patru ochi cu tatăl ei, îl va convinge că o asemenea căsătorie era intolerabilă pentru ea.

La urma urmei, o iubise când era mică - nu încăpea nicio îndoială în această privinţă - şi nu căzuse pradă lui Maigrin decât din cauza morţii soţiei sale.

Expresia care i se întipărise pe chip era aşa de grăitoare încât se simţi stânjenită că domnul conte îi poate citi gândurile.

- Eşti adorabilă, mademoiselle, şi nu pot să cred că vreun bărbat, fie el şi tatăl tău, nu te va asculta.

- Voi încerca... voi încerca din răsputeri.

- Cred că este timpul să te întorci acasă. Dacă va sosi tatăl tău şi va descoperi că nu eşti acolo, va fi peste măsură de şocat să afle că te afli în compania unui bărbat ca mine.

- Sunt sigură că dacă l-ai cunoaşte pe tata în alte împrejurări, v-aţi plăcea imediat.

- Dar împrejurările sunt de aşa natură încât trebuie să stăm cât mai departe unul de altul.

Se îndreptă spre uşă, iar Grania fu nevoită să-l urmeze. Avea senzaţia că părăsea siguranţa pentru a se expune pericolului,

dar nu avea cum să dea glas unor asemenea gânduri.

Toată lumea o privea cu coada ochiului. Ar fi trebuit să se simtă ameninţaţi, de vreme ce erau proscrişi. Contele îi citise, pesemne din nou gândurile, întrucât ajungi la ţărm, zise:

- Sper ca într-o zi să am privilegiul să ţi-i prezint pe prietenii mei, pentru că echipajul meu e format din prieteni. Prieteni care nu şi-au dorit să fie în afara legii, dar care au fost nevoiţi să dispară din calea conaţionalilor tăi.

Felul în care vorbea o făcu pe Grania să se simtă ruşinată.

- îmi pare rău pentru toţi cei care au fost victime ale războiului, însă cei care trăiesc pe aceste insule nu par... să ştie nimic.

-Aşa e, admise contele. Cei nevinovaţi suferă întotdeauna. Te părăsesc aici, zise el când moşia se putea zări în depărtare.

- Te rog să nu pleci, zise Grania. Nu ştii ce au aflat Abe şi omul tău despre răsculaţi. Dacă sunt în drum spre noi? Nu pot scăpa decât dacă vin la tine pe corabie.

Ştia în timp ce vorbea că nu se temea atât de răsculaţi cât de faptul că l-ar putea pierde pe conte. Voia să stea cu el, să-i vorbească, dar mai ales s-o protejeze de Roderick Maigrin.

- Dacă răsculaţii sunt aici, mă îndoiesc că sunt în siguranţă, chiar şi eu.

- Vrei să spui că te vor considera un aristocrat.

- Exact. Motivul pentru care Fedor a început o răscoală este că a fost în Guadelupa, care e centrul revoluţiei franceze din Indiile de Vest.

- Adevărat?

- Am auzit că Fédor a fost însărcinat să devină căpetenia răsculaţilor din Grenada.

- Vrei să spui că totul fusese planificat dinainte?

Contele încuviinţă.

- Au arme şi muniţii, cocarde naţionale, un steag pe care scrie: Liberté! Égalité! Ou la Mort!

- Vrei să spui că englezii nu sunt la curent cu asta? exclamă Grania

Contele ridică din umeri, iar ea înţelese prea bine ce voia să spună prin acest gest: englezii erau aşa de plini de ei înşişi, încât nu anticipaseră o răscoală.

Părea incredibil că fuseseră luaţi prin surprindere. Pe de altă parte, în Granada ştirile ajungeau mai repede decât oriunde. După cum se exprimase contele, până şi păsările purtau zvonurile dintr-o parte în alta, iar faptul că francezii se aflau sub jurisdicţie britanică şi viceversa era o invitaţie deschisă pentru ca sclavii să se revolte cu prima ocazie.

Străbătură grădina în linişte şi după tăcerea în care era cufundată casa, Grania trase concluzia că tatăl ei nu sosise încă.

Bucătăria era goală.

- Cred că Abe şi cu omul tău nu s-au întors, zise ea.

- Sugerez să ne aşezăm şi să-i aşteptăm, propuse contele. E mai răcoare aici decât în salon.

-Am fost uimită să descopăr că mobila nu era acoperită cu nimic, zise Grania. Veneai adesea aici?

- Uneori, recunoscu contele. îmi amintea de acasă, dar şi de casa mea din Martinica, şi ea foarte frumoasă. Mi-ar plăcea să ţi-o arăt într-o bună zi.

- De-abia aştept.

Ochii lor se întâlniră.

- Vrei cumva cafea?

- Nu vreau nimic, doar să vorbesc cu tine. Aşază-te, mademoiselle, şi vorbeşte-mi despre tine.

Grania râse.

- Sunt puţine lucruri pe care să nu le ştii deja. Aş vrea mai degrabă să te aud povestindu-mi despre tine.

- Te-aş plictisi. în plus, eşti gazdă şi trebuie să te comporţi ca atare faţă de oaspetele tău.

- Un oaspete neinvitat care a făcut totul pentru a se simţi ca acasă, nu se putu ea împiedica să spună.

- NU ai fi putut spune ceva care să-mi placă mai mult, răspunse contele. Am auzit vorbindu-se despre mama ta şi ştiu cât de înţelegătoare era faţă de toţi cei pe care-i întâlnea. Sunt sigur că era foarte mândră de fiica ei.

- NU ar fi mândră, dacă ar fi la curent cu intenţiile tatei, zise Grania încet.

- Parcă am stabilit că trebuie să stai de vorbă cu el şi să-l faci să înţeleagă cum s-ar simţi mama ta dacă ar mai trăi, zise contele.

Vorbea aproape cu severitate, ca un profesor autoritar care aşteaptă supunere.

- Tata s-a schimbat. La întoarcere, am simţit că o greutate îi apasă inima.

După o pauză, contele zise:

- Dacă ar fi rămas acasă şi s-ar fi ocupat de plantaţii, sunt sigur că ar fi strâns bani suficienţi încât să nu ajungă să depindă de... un altul.

Grania ştia că-i stătuse pe limbă să spună în loc de "un altul" "Roderick Maigrin", dar se oprise la timp.

- Tata nu prea a făcut banii cu plantaţia, zise Grania.

- Din cauza faptului că a plantat prea multe feluri de plante, în Ioc să se concentreze asupra unuia singur. Unul foarte cerut.

Grania îl privi cu surprindere, iar contele zise, zâmbind:

- Plantaţiile mele au dat roade şi am strâns o mulţime de bani.

- Te-ai uitat şi peste ale noastre?

- Da. Eram curios şi m-am întrebat de ce tatăl tău a devenit dependent de prieteni, neglijând ceea ce ar fi putut deveni o sursă considerabilă de venit.

- Mi s-a spus întotdeauna că francezii sunt practici. Cu toate astea, nu arăţi ca un om de afaceri.

- După cum spui, sunt practic, răspunse contele, aşa încât la moartea tatălui meu am preluat ffâiele plantaţiilor din Martinica, hotărât să transform totul într-un succes.

- între timp, le-ai pierdut. E o mare nedreptate. îmi pare nespus de rău.

- Le voi recupera. într-o bună zi, îmi vor aparţine din nou.

- Până atunci, ajută-ne şi pe noi.

- Vreau, dar e cu neputinţă. Tot ce-ţi pot spune, este să-l convingi pe tatăl tău să se concentreze asupra creşterii nucşoarelor. Se dezvoltă bine aici, mai bine decât pe alte insule. A existat dintotdeauna o mare cerere pentru ele peste tot în lume şi din cele mai vechi timpuri.

- Tatălui meu nu i-a convenit tocmai pentru că e nevoie de mult timp până ce apar fructele.

Contele încuviinţă.

- Aşa e: opt sau nouă ani. Dar recolta e mai bogată pe măsură ce trec anii. Un copac poate ajunge să dea anual între trei şi patru sute de fructe.

- Habar nu aveam că durează atât de mult! exclamă Grania.

- Şi mai important este că fructele se culeg de două ori pe an, continuă contele. Am văzut că unii abrori sunt deja gata, deşi - din păcate - sunt înconjuraţi de copaci care dau alte fructe, copaci care le îngrădeşte creşterea.

Se opri şi-şi dădu seama că Grania era numai ochi şi urechi.

- Iertare! începusem să-ţi ţin o adevărată predică. Dar ca să fiu sincer, mă mâhneşte faptul că atâta pământ roditor este irosit pe recolte inutile.

-Aş vrea să-i vorbeşti şi tatălui meu astfel.

- Mă îndoiesc că m-ar asculta, zise contele, dar poate reuşeşti să-l convingi pe cel care administrează plantaţiile în numele tatălui tău.

- Abe se ocupa de plantaţii, dar tata l-a luat cu el, întrucât serviciile lui erau indispensabile.

Contele tăcu, iar Grania scoase un uşor oftat.

- Mă faci să mă simt neputincioasă şi să am senzaţia că sunt prea mică pentru o problemă aşa de mare.

- Sigur că eşti prea tânără. E nedrept să stau de vorbă cu tine despre aşa ceva. La vârsta ta, ar trebui să te bucuri de viaţă, totul să ţi se pară frumos, palpitant. De ce ar trebui să te îngrijorezi pentru acest pământ neroditor sau cu privire la piraţii care îţi intră în casă cât eşti plecată?

Contele vorbea aproape în şoaptă, ca pentru sine, iar Grania râse.

- Piraţii mi se par fiinţe extraordinare. într-o bună zi, voi povesti copiilor şi nepoţilor mei despre ei. Cu siguranţă, le va plăcea.

Vorbea cu lejeritate, pe un ton glumeţ, ca şi când i-ar fi avut în faţa ochilor pe părinţii ei, nu un străin.

însă când întâlni privirea străinului, îşi aminti că acei copii vor fi ai lui Roderick Maigrin şi aproape îi venea să strige la un asemenea gând.

Felul cum o privea contele, o facusă se îmbujoreze la faţă, iar inima să-i bată într-un ritm accelerat.

Auziră apoi glasuri, şi rămaseră nemişcaţi, cu urechile ciulite.

- E Abe! strigă Grania, vizibil uşurată.

Alergă în hol şi strigă:

-Abe! Abe!

Acesta ieşi din bucătărie, urmat de servitorul francez.

- Ce ai descoperit? întrebă Grania.

- Lucruri rele, lady, îi răspunse el.

înainte să mai scoată o vorbă, servitorul francez începu să-i vorbească stăpânului său, dar atât de repede încât nu-l putu urmări.

Abia când isprăvi, îndrăzni să întrebe:

- Ce s-a întâmplat?

- Veşti proaste! zise contele. în timp ce începea răscoala din Grenville, Charlotte Town era atacată de o altă bandă de

insurgenţi.

Grania scoase un ţipăt de groază.

Cunoştea prea bine Charlotte Town, în partea vestică a insulei.

- Sunt multe pierderi de vieţi omeneşti, continuă contele, iar un număr de locuitori britanici au fost luaţi ostatici.

- Se ştie cumva cine?

Contele îl întrebă pe servitor, însă acesta clătină din cap. Abe înţelesese cele spuse de semenul său, de vreme ce exclamă:

- Doctorul John Hay a fost făcut prizonier.

- O, nu! exclamă Grania.

- Domnul doctor, cât şi rectorul din Charlotte Town au fost duşi la Belvedere, continuă Abe.

- De ce la Belvedere? întrebă Grania.

- Acolo şi-a stabilit Fedor cartierul general, răspunse contele. Şi prizonierii din Grenville au fost duşi tot acolo.

Grania îşi ffânse mâinile.

- Ce să facem? se tângui ea. Vreo veste de la tata?

Abe clătină din cap.

- Nu, lady. Am trimis un băiat, să afle dacă vine.

Servitorul francez vorbi mult mai mult, iar când isprăvi,

contele explică:

- Nu există niciun semn de răzmeriţă în St. George, acolo

unde se află soldaţii britanici. Pe moment eşti în siguranţă, şi după ce va veni şi tatăl tău, nu vei rămâne neprotejată.

Grania tăcu, mărginindu-se să-l privească. După câteva clipe, adăugă, ca şi cum i-ar fi pus o întrebare:

- Până la întoarcerea tatălui tău, rămân în port.

- Mulţumesc.

Rosti pe şoptite aceste vorbe, dar expresia din ochii ei era mai mult decât grăitoare.

- Iar acum, zise contele, întrucât Abe nu a avut când să pregătească masa şi cum cred că ţi-e foame, te pot invita la o masă uşoară pe corabie?

Faţa tinerei se lumină.

- Ştii prea bine că mi-ar face plăcere.

Contele îi dădu instrucţiuni servitorului său, care alergă spre port.

Grania îl trase pe Abe deoparte.

-Ascultă, Abe! Sunt în siguranţă cu domnul Beaufort. Nu e tocmai un pirat, ci un refugiat din Martinica.

- Ştiu, stăpână.

- Dar nu ai suflat o vorbă! îi reproşă Grania.

- Nu mă aşteptam să-l găsesc aici.

- Ştiai că a mai fost aici? îl întrebă ea pe un ton aspru.

După o scurtă pauză, timp în care Abe se întreba dacă

trebuie sau nu să spună adevărul, zise:

- Da, a mai venit, dar nu a făcut nimic rău. E un om de treabă. Plăteşte pentru tot ce ia pe corabie.

- Ce anume plăteşte?

- Porci, pui, curcani.

Grania râse. Era o mare diferenţă între un pirat care plătea pentru ceea ce achiziţiona şi ceilalţi piraţi, ca Will Wilken, care furau tot ce doreau, ba chiar ucideau dacă le stătea cineva în cale.

- Eu şi cu tine avem încredere în monsieur, dar tata s-ar putea înfuria. Dacă se întoarce cât sunt plecată, vino repede să mă anunţi.

Ştia că Abe va înţelege că trebuie să trimită doi-trei sclavi pe drum, prin pădure. Nu se temea atât de reacţia tatălui său, cât de aceea a lui Roderick Maigrin. Ştia că acesta mai întâi ar trage cu puşca şi

abia după aceea ar pune întrebări. Iar dacă s-ar întâmpla ceva cu piratul-conte, nu şi-ar ierta-o niciodată.

- Nu-ţi face griji, stăpână, zise Abe. Când va veni stăpânul, vom fi gata!

- Mulţumesc, Abe.

Capitolul 5

Grania se duse la ea în cameră pentru a lua una din umbrelele aduse de la Londra, deoarece era nespus de cald. Când coborî, constată că era aşteptată în hol. Se simţea ca un copil prins cu greşeala şi probabil şi el avea aceeaşi senzaţie.

Fără să scoată o vorbă, ieşiră pe verandă, iar contele întinse mâna s-o ajute să coboare. Când îi atinse mâna, avu eceeaşi senzaţie de mai devreme, numai că de data asta era mai persistentă.

- De-abia aştept să gust mâncare franţuzească.

- Mă tem că nu am avut suficient timp la dispoziţie ca să-ţi pregătesc ceea ce aş dori să-ţi ofer, dar Henri se va întrece pe el însuşi, sunt sigur.

- Vreau să văd corabia în întregime. De când îl ai? L-ai

construit tu însuţi?

- L-am furat, îi răspunse contele râzând.

Grania aştepta explicaţii.

- Când englezii au invadat Martinica, mi-am dat seama că trebuie să plec. ntenţionam să o fac cu propriul iaht. în port era vaporul pe care ai văzut-o deja. Unul dintre prietenii mei a zis atunci:

- Ce trist că bărbatul care lucrează pentru compania în proprietatea căreia se află corabia aceasta e plecat în Europa. E un vas prea bun ca să cadă în mâinile englezilor.

- Iar tu ai fost de acord cu el şi aţi luat-o, nu?

- Mi se părea lucrul cel mai nimerit.

- Cred că ai dat dovadă de bunu simţ şi de spirit practic.

- Da, desigur. în plus, am putut astfel lua mai mulţi oameni cu mine şi am reuşit să transport o parte din mobilă şi tablourile familiei. Era singura modalitate prin care puteau fi în siguranţă până la încetarea ostilităţilor.

- Unde le-ai dus?

- în St. Martin, răspunse contele.

El nu mai rosti nicio vorbă, iar ea crezu că nu doreşte să discute mai mult despre acest subiect.

Se strecurară în tăcere printre palmieri. în pofida căldurii, briza mării îşi făcea simţită prezenţa.

Corabia era nemişcată, dar totul arăta că era gata de

plecare. în orice moment putea ridica ancora.

„După ce pleacă, nu am să-l mai revăd”, cugetă ea.

Simţea cumva că aceste clipe petrecute alături de conte erau preţioase. Masa era deja aranjată şi, ca la un semn, cei doi servitori aduseră bucatele.

Miresmele îmbietoare, senzaţia de intimitate, totul o făcea nespus de fericită.

Pentru prima dată de când revenise acasă, nu mai era îngrijorată sau înfricoşată.

După ce se înfruptă din toate acele bunătăţi, Grania zise, încântată:

- Dacă asta e viaţă de pirat, mă gândesc serios să devin şi eu unul.

-Acesta este ceasul când un pirat se odihneşte cu doamna lui şi uită de pericol, de nesiguranţă şi de neplăcerea de a rătăci pe mări şi oceane.

- Pe de altă parte, e foarte palpitant. Eşti liber să pleci unde doreşti, să nu ţi se poruncească, să trăieşti după bunul plac.

- După cum ai spus, sunt un om practic şi de bunu simţ. Vreau siguranţă, soţie şi copii, dar este ceva ce nu voi avea niciodată.

Vorbea de parcă îi spunea ceva de mare însemnătate, dar cum ea se simţi brusc sfioasă, nu-l privi, ci luă linguriţa ca să amestece în cafea, deşi nu era nevoie.

- O viaţă de pirat nu e potrivită pentru o femeie.

- Dar dacă nu există alternativă?

- Există întotdeauna o alternativă pentru orice situaţie, replică el cu fermitate. Aş putea renunţa la piraterie, dar oamenii care mă însoţesc ar muri de foame.

După o pauză, contele reluă:

- Ce-ar fi să discutăm despre lucruri cu adevărat interesante? Despre cărţi şi tablouri? Despre limbile noastre diferite? Doresc foarte mult să te aud vorbind franţuzeşte.

- Ţi se va părea poate că nu mă descurc bine pe limba ta, îi răspunse ea în franceză.

- Accentul tău e perfect! exclamă el. Cine te-a învăţat?

- Mama, iar ea a învăţat de la un francez autentic.

- Se vede.

- Am învăţat şi la Londra, cât am mers la şcoală, deşi franceza era o limbă lipsită de popularitate. Toată lumea se mira de ce vreau să învăţ limba unor oameni care-i ucid pe englezi.

- E de înţeles. Şi chiar dacă ne aflăm în război cu Franţa, tot îmi doresc să vorbesc engleza ca un gentilom.

- De ce?

- Ar putea fi folositor.

- Engleza ta e foarte bună, cu excepţia câtorva cuvinte pe care le pronunţi greşit. Uneori, nu pui accentul pe silaba care

trebuie.

Contele zâmbi.

- Prea bine, zise el. Când vom fi împreună, te voi corecta şi la fel vei face şi tu. Ne-am înţeles?

- Da, desigur. Soluţia cea mai potrivită ar fi să împărţim timpul, încât să vorbim atât în engleză, cât şi în franceză. Nu trebuie să încercăm să trişăm.

Contele râse, după care spuse:

- Va fi interesant de văzut cine va fi cel mai bun învăţăcel. Am senzaţia că vei câştiga detaşat, Grania.

Grania observă că i se adresase pe numele mic. El îi citi iar gândurile şi zise:

- Trebuie să-ţi vorbesc pe numele mic, doar ne cunoaştem aşa de bine. Nu mai există formalisme între noi.

- Dar nu ne-am cunoscut decât în această dimineaţă.

- Nu e adevărat, răspunse el. Te cunosc şi te admir de mult. Nopţi în şir am vorbit cu tine. Imaginea ta mi s-a întipărit în minte.

Felul cum vorbea o făcu din nou să roşească.

- Eşti foarte frumoasă! continuă contele. Prea frumoasă pentru liniştea mea sufletească. Dacă aş fi cât de cât înţelept şi cu simţ practic, după cum afirmi, ar trebui să ridic ancora imediat ce te conduc la ţărm.

- Nu... te rog... ai făgăduit că... vei rămâne până când

tata... se întoarce, se grăbi să spună Grania emoţionată.

- Sunt egoist şi nu mă gândesc decât la mine, răspunse contele.

- Eu tot la mine mă gândesc, deci sunt la fel de egoistă ca şi tine, recunoscu Grania.

- Chiar vrei să rămân?

- Te implor. Voi sta în genunchi, dacă doreşti.

Contele întinse mâna, iar Grania se grăbi să facă la fel. înţelegerea era astfel pecetluită.

- Ascultă-mă bine, Grania! Sunt un om fără casă, fără viitor, un proscris, atât pentru francezi, cât şi pentru englezi. Lasă-mă să plec, atâta vreme cât pot s-o fac.

Grania îi strânse degetele.

- Nu... te pot împiedica să pleci.

- Dar mi-ai cerut să rămân.

- Vreau să rămâi. Te rog... vreau să rămâi. Dacă pleci... voi fi... foarte speriată.

- După cum mi-ai reamintit chiar tu, nu ne-am cunoscut decât în această dimineaţă.

- Dar... timpul nu afectează... ce simt pentru tine.

- Şi ce simţi?

- Că atunci când sunt cu tine, mă simt în siguranţă. Nimeni şi nimic nu are cum să mă rănească.

- Tare mult aş vrea să fie adevărat.

- E adevărat. Ştiu că e adevărat! exclamă Grania.

Contele îşi plecă privirea spre mâna ei, după care o ridică

şi o sărută.

- Prea bine. Rămân, dar când va trebui să plec, regretele vor fi de prisos. Regretele şi învinovăţirea.

- Promit... fără regrete.

în timp ce vorbea, avea senzaţia că era o promisiune pe care nu va fi în stare să şi-o ţină.

Mai rămaseră o vreme de vorbă, până când Jean veni să strângă masa.

- întinde-te puţin pe canapea, o sfătui contele după plecarea servitorului. E vremea siestei, iar echipajul cred că dormitează pe punte sau dedesubt. Nu cred că vom fi deranjaţi. Tatăl tău nu ar porni la drum pe o asemenea căldură.

Grania ştia că era adevărat, astfel că îi urmă sfatul. El se aşeză într-un fotoliu, întinzând picioarele.

- Să fie oare adevărat? zise ea. Francezii sau englezii ar fi foarte surprinşi să ne vadă astfel.

- în mod cert, englezilor le-ar displăcea profund ce se petrece aici. Nu-i suportă pe piraţi, întrucât aceştia le fac concurenţă la supremaţia pe mare. Supremaţie pe care oricum nu prea o mai au, având în vedere răscoalele care au loc aici şi în Guadelupa.

După o scurtă pauză, continuă:

- Au controlul în Martinica şi pe alte insule, aşa încât mai devreme sau mai târziu St. George va primi întăriri.

Grania ştia că acesta era adevărul, dar până atunci răsculaţii vor face multe stricăciuni.

Circulau zvonuri despre torturarea şi uciderea prizonierilor. începu să tremure la simplul gând la ce ar putea îndura doctorul Hay sau rectorul anglican.

Contele o privi.

- Nu te necăji! zise el. Nu poţi face nimic în această privinţă. Să te gândeşti mereu la asemenea orori nu înseamnă decât să le faci mai vii, mai apropiate. în acest fel, te vei simţi mai vulnerabilă.

Grania îl privi cu interes.

- Crezi că gândurile se transmit? Sau că sunt suficient de puternice încât să atragă atenţia?

- Te asigur că nu vorbesc despre magie neagră când afirm că băştinaşii din Martinica ştiu ce se petrece la douăzeci de kilometri depărtare, pe o altă insulă, cu mult înainte ca vreun sol să aducă informaţia.

- Vrei să spui că sunt în stare să comunice între ei într-un fel pe care noi l-am pierdut?

- Nu le-aş subestima puterile.

- Foarte interesant.

- Cum eşti pe jumătate irlandeză, ar trebui să fie uşor de

înţeles, zise contele.

- Da. Tata îmi povestea despre vrăjitoarele irlandeze şi despre felul cum preziceau viitorul.

- Iar mie mi s-a vorbit despre duhurile care locuiesc în pădurile Martinicăi, zise contele.

- Şi de ce nu te-au avertizat înainte ca englezii să invadeze insula? întrebă Grania.

- Poate au încercat s-o facă, dar noi nu i-am ascultat, răspunse contele.

Când vei veni în Martinica, vei avea ocazia să-i simţi, să-i auzi, chiar să-i vezi.

- Mi-ar plăcea, răspunse ea.

- Trebuie să ai încredere în soarta ta, zise contele, soartă care te-a scos deja dintr-o situaţie foarte dificilă. Mă bucur nespus că s-a petrecut aşa.

- La fel cum eu mă bucur că sunt aici, zise Grania. Când alergam prin pădure, aveam senzaţia că*scap dintr-un pericol terifiant şi că pătrund în altceva, complet diferit.

- Şi ce ar fi acel ceva?

Tânăra trase adânc aer în piept.

- Este ceea ce simt stând aici, de vorbă cu tine. Nu pot... descrie precis... dar mă face extrem de fericită.

După câteva clipe de tăcere, contele spuse:

- în clipa de faţă, e tot ce doresc.

Ceasurile cu zăpuşeală mare treceau foarte greu. Uneori, Grania şi cu contele discutau, alteori tăceau, comunicând fără cuvinte.

Uneori, felul cum o privea o făcea să se simtă stânjenită, ceea ce nu prea aducea a magie.

Alteori, se auzea zgomot de paşi sau fluieratul vreunui om fericit, iar contele se ridica.

- Cred că ar trebui să te conduc acasă, zise el. Dacă va fi să vină, tatăl tău ar trebui să ajungă în mai puţin de o oră.

Grania ar fi vrut să mai rămână, dar nu ştia ce scuză să găsească, aşa încât se ridică şovăielnic de pe canapea.

Stătuse cu capul pe o pernă, iar părul îi era în dezordine şi începu să-l netezească.

-Arăţi grozav! zise contele cu vocea lui profundă, vibrantă, fapt care o făcu din nou să roşească. Trebuie să-ţi spun că prezenţa ta aici a însemnat foarte mult pentru mine. Am reuşit să intrăm într-o lume a păcii, sau mai degrabă a păcii lăuntrice, pentru că lumea exterioară nu contează.

- Aşa cred şi eu, răspunse Grania, neîndrăznind să-l

privească.

Se îndreptă ezitant spre uşă şi o deschise.

-Vino! Trebuie să aflăm dacă există vreun semn că tatăl tău s-a întors. Trebuie să-i vorbeşti şi să-l faci să vadă lucrurile din punctul tău de vedere.

Grania nu-i răspunse.

Deocamdată se simţea în siguranţă, aşa încât ameninţarea pe care o reprezenta Roderick Maigrin i se părea foarte îndepărtată.

Contele era cu ea, soarele strălucea, marea era nespus de albastră, iar palmierii se unduiau bătuţi de vânt.

Pe punte, îi zâmbi unuia dintre bărbaţii care lucrau de zor. Acesta o salută într-un mod tipic franţuzesc.

Contele se opri.

- El e Pierre, prietenul şi vecinul meu, pe când trăiam în Martinica.

Vorbea franţuzeşte, iar el îi spuse prietenului său:

- Pierre, vreau să te prezint acestei frumoase doamne de a cărei ospitalitate ne bucurăm, întrucât moşia este a ei.

Pierre sări în picioare şi-i sărută mâna.

- Enchanté, mademoiselle.

Parcă erau într-un salon din Paris sau Londra, nicidecum pe puntea unui vapor-pirat.

- Mâine, dacă mai sunt aici, aş vrea să-i cunoşti şi pe ceilalţi membri ai echipajului meu. E mai bine pentru ei să rămână anonimi, din acest motiv le vorbesc pe numele mic, dar trebuie să ştii că sunt oameni de seamă, oameni care au renunţat la privilegii numai pentru a nu sta sub aspra dominaţie engleză.

- Chiar aşa de aspri suntem? îl întrebă Grania.

- Toţi cuceritorii par intolerabili celor care sunt cuceriţi.

Contele vorbea cu asprime şi, câteva clipe Grania avu

senzaţia că o ura, întrucât făcea parte din tabăra duşmanilor. Fără să vrea îl privi implorator, iar el zise:

- Iartă-mă, încerc să nu par prea mâhnit, dar mai ales să nu mă gândesc la mine, ci la tine.

- E ceea ce doresc şi eu, zise Grania încet.

în adâncul sufletului, ştia că el detesta războiul dintre cele două ţări, război din cauza căruia nu-i putea oferi siguranţă pe proprietatea lui, nu se puteau întâlni ca doi oameni obişnuiţi.

Mai merseră un timp printre copaci şi în depărtare zăriră casa. Totul era cufundat în tăcere, semn clar că tatăl ei nu revenise.

Abe ar fi avertizat-o, dacă l-ar fi văzut.

Pe de altă parte, trebuia să fie precaută, ca nu cumva să i se întâmple ceva rău contelui.

Credea că acesta se va întoarce la vapor, însă contele merse alături de ea până când ajunseră pe verandă.

Auzi vocea lui Abe, care se adresa cuiva, aşa că îi strigă numele.

-Abe!

El apăru imediat. Yăzându-l zâmbitor, Grania înţelese că era totul în regulă.

- Veşti bune, lady.

- Despre stăpân?

- Nu. Nimic de la casa Maigrin, dar s-a întors mătuşa Mabel.

Grania scoase o exclamaţie de încântare, după care întrebă:

- Rămâne să lucreze?

- Da, stăpână. E bucuroasă că s-a întors.

- Grozav!

Se întoarse spre conte şi-l întrebă:

- Domnule, îmi faci onoarea de a cina cu mine diseară? Nu-ţi promit mâncare făcută de un maestru bucătar, dar mama spunea mereu că mătuşa Mabel e cea mai bună bucătăreasă de pe insulă.

Contele se înclină.

- Merci, mademoiselle, accept cu plăcere invitaţia.

Grania râse, încântată.

- La şapte şi jumătate?

- Negreşit.

Contele se înclină din nou şi porni înapoi, pe drumul pe care venise. Ea îl urmări în timp ce se îndepărta, după care îi

spuse lui Abe:

- Ce-ar fi să dăm o cină ca în vremurile bune de altădată, ca atunci când trăia mama, cu lumânări aprinse şi tot tacâmul. Mai avem vin?

- 0 sticlă, stăpână. Am ascuns-o de stăpân.

Grania zâmbi.

Când aveau vin bun, mama ei obişnuia să ascundă câteva sticle, ca să rămână pentru ocaziile speciale. Altminteri, tatăl ei le-ar fi băut cu oricine se nimerea în casă.

- Pregăteşte o băutură din fructe înainte de masă, iar după, cafea. Mă duc să vorbesc cu mătuşa Mabel.

Se duse la bucătărie, iar zâmbetul bucătăresei părea larg cât bucătăria. Era o femeie masivă, deşi abia se atingea de mâncare.

Gătea aşa de bine, încât toţi cei care veneau la ei în casă nu uitau niciodată ce mâncaseră, dorind să mai fie invitaţi şi cu alte ocazii. Grania îşi amintea cum guvernatorul se plângea că nu găseşte pe

nimeni care să gătească la fel de bine. Ştia că mama ei îl bănuia că încearcă s-o ademenească pe mătuşa Mabel cu un salariu mai bun.

Numai că tanti Mabel, ca mulţi alţi servitori de pe moşie, se considerau ca făcând parte din familie. Atâta vreme cât aveau ce mânca, nu conta dacă luau un salariu mare sau mic.

Grania vorbi un timp cu bucătăreasa, apoi ieşi să-l caute pe

Abe. Aşa cum se aştepta, acesta curăţa argintăria.

îl privi un timp, după care îi spuse:

- Dacă stăpânul se întoarce, trebuie să-l anunţi pe monsieur să nu mai vină.

Abe încuviinţă. Se gândise şi el la asta.

- Morrow Bella se întoarce.

- Credeam că a fugit.

- Nu departe.

Bella era camerista care avea grijă de ea de când era de-o şchioapă, iar când crescuse, îi confecţionase toate rochiile.

Grania era sigură că se afla pe mâini bune şi că rochiile cumpărate vor dura mai mult decât de obicei.

Consideră însă că era mult prea optimistă. Când se va întoarce tatăl ei, va fi nevoită să-l ia de soţ pe Maigrin şi să plece. Iar Bella nu o va putea însoţi.

Alungă acest gând, spunându-şi că trebuie să existe o modalitate prin care să-şi convingă tatăl că nu se poate căsători cu Roderick Maigrin şi că dacă vor organiza bine plantaţia, vor putea trăi din veniturile câştigate de pe ea.

- Te rog, Doamne! Fă îl să mă asculte! se rugă ea. Te rog!

Cu senzaţia că rugăciunea ei fusese ascultată în Ceruri, urcă

în camera ei să se schimbe. Bagajele nu fuseseră despachetate. Abe le lăsase Bellei.

Scotoci printre lucruri până când găsi una dintre cele mai

frumoase rochii pe care le avea. Era aceea pe care mama ei i-o făcuse chiar înainte de a se îmbolnăvi şi deşi mergea la şcoală, Graniei i se permitea uneori să cineze cu prietenii mamei sale, atunci când se dădea o mică petrecere.

„Oare mă va admira?” se întrebă ea.

Capitolul 6

Nu fu dezamăgită când văzu expresia întipărită pe chipul contelui. Deşi nu se întunecase, câteva lumânări erau deja aprinse. Când pătrunse înăuntru, rămase cu respiraţia tăiată. Contele arăta magnific.

I se părea nespus de elegant în hainele lui de zi. Iar dacă ei îi era greu să-şi exprime emoţia şi se pare că şi contele se afla în aceeaşi încurcătură.

O vreme, se priviră. El părea învăluit într-un halou de lumină. Era aşa de radios, încât se apropie instinctiv de el, ca şi când şi-ar fi dorit să fie una cu el.

- Bon sot, Grania.

- Bon sot, monsieur comte!

- Iar acum, să vorbim în engleză, zise el. Bună seara,

Grania! Eşti foarte frumoasă.

- Bună seara! răspunse ea.

Ar fi vrut să i se adreseze pe numele mic, dar cuvântul nu-i ieşi de pe buze. In schimb, zise repede:

- Sper că nu vei fi dezamăgit de mâncarea care se va servi.

- Nimic nu m-ar putea dezamăgi în această seară.

Ridică privirea spre el şi văzu în ochii lui ceva foarte ciudat, ceva de neînţeles.

Cinară în sufrageria ai cărei pereţi fuseseră zugrăviţi într-un verde stins, la indicaţiile mamei sale.

Candelabrele răspândeau o lumină misterioasă şi, deşi erau multe de spus, cuvintele refuzau să apară.

Mâncarea era delicioasă, chiar dacă Grania nu ar fi ştiut să spună ce anume mănâncă.

- Vorbeşte-mi despre casa ta din Martinica, îi ceru ea.

Cu mare greutate, contele reuşi să-şi adune gândurile şi să-i povestească despre eforturile tatălui său de a aduce un arhitect tocmai din Franţa.

- Singura consolare pe care o am este că englezii au transformat casa mea în reşedinţă a lor, ceea ce înseamnă că nimeni nu va distruge ceva în mod deliberat, aşa cum s-a întâmplat în alte părţi.

- Mă bucur nespus.

- Şi eu. Ţi-o voi arăta într-o bună zi şi vei vedea cât de în largul lor se simt francezii, chiar şi atunci când sunt departe de ţara de baştină.

- Dar proprietăţile tale din Franţa?

Contele ridică din umeri.

- Sper că revoluţia nu a afectat sudul la fel de mult ca nordul. Vence e un orăşel fortificat, poate va scăpa.

- Sper, pentru binele tău, zise Grania.

- Fie ce-o fi, nu mă mai întorc în Franţa decât în vizită. Martinica e acum căminul meu şi voi aştepta până va deveni din nou. Voi restaura totul, ca să-i redau gloria de odinioară. Copiii mei vor avea ce să moştenească. Dacă voi avea vreunul.

Un gând absurd o fulgeră: poate voise să spună că dacă nu se va putea căsători cu ea, prefera să rămână celibatar. îl alungă imediat, într-atât de nepotrivit i se părea. La francezi, căsătoria era întotdeauna aranjată. Era surprinzător că el nu se căsătorise încă.

Probabil că atunci când o va face, va alege o franţuzoaică. Mama ei îi povestise de nenumărate ori cât de orgolioşi sunt francezii, unii dintre ei mergând la eşafod cu capul sus, dispreţuindu-i pe cei care-i executau.

Brusc, Grania se simţi neputincioasă, neajutorată.

Cum să stea fiica unui irlandez beţiv alături de un bărbat ai cărui urmaşi se trăgeau din Charlemagne?

îşi fixă ochii în farfurie, văzând parcă pentru prima dată că de pe pereţi cădea tencuiala, că jaluzelele de-abia se mai ţineau, iar covorul era uzat.

Probabil unui străin totul i se părea neglijat, sărăcăcios. Se bucura că semiîntunericul îi ascundea umilinţă. La sfârşitul mesei, contele dădu scaunul la o parte.

- Am terminat. Ce-ar fi să mergem în salon?

- Da, bineînţeles, se grăbi ea să răspundă. Eu ar fi trebuit să fac această propunere.

O luă înainte, iar după ce contele închise uşa, o tăcere apăsătoare se lăsă între ei. Niciunul nu ştia ce să spună.

într-un târziu, contele vorbi:

- Plec. Mă întorc la corabie. Mâine în zori, ridicăm ancora.

- De ce? exclamă ea Ai... spus că rămâi.

- NU am cum.

-Dar... de ce?

- Cred că ştii prea bine care este motivul. Nu trebuie să-ţi explic.

Grania făcu ochii mari, aşa că el adăugă:

- Eşti tânără, dar suficient de matură încât să înţelegi că dacă te joci cu focul poţi să te arzi. Sunt nevoit să plec înainte de a te răni şi înainte de a mă răni pe mine însumi mai mult decât am făcut-o.

Grania începu să-şi frângă mâinile, rămase fără cuvinte.

- M-am îndrăgostit de tine când te-am văzut în tablou, zise el, şi nu îndrăznesc să-ţi spun ce simt pentru tine. Ar fi nedrept.

- Ne... drept?abia reuşi ea să murmure.

- Nu-ţi pot oferi nimic. După ce voi pleca, mă vei uita.

-Ar... fi cu neputinţă.

- Aşa crezi acum, dar timpul le lecuieşte pe toate. Trebuie să uităm amândoi, nu numai spre binele tău, ci şi spre al meu.

-Te rog... te rog...

- Nu, Grania! zise el. Niciunul nu poate face nimic în privinţa situaţiei în care ne aflăm. Eşti tot ce-şi poate dori un bărbat, fără a avea speranţa că ar putea găsi o asemenea femeie. Numai că nu eşti pentru mine.

întinse mâna şi o luă pe a Graniei într-a lui. O privea ca şi cum ar fi fost o podoabă preţioasă. Apoi, se aplecă încet şi-i sărută mai întâi vârful degetelor, apoi palma. Străbătută de o senzaţie copleşitoare, tânăra se simţi brusc neputincioasă.

- La revedere, iubire, spuse el când ajunse la uşă. Fie ca Domnul să te ocrotească!

Ea scoase un ţipăt scurt. Când uşa se închise, paşii lui îndepărtându-se pe verandă, spre grădină.

Totul se sfârşise, nu putea să schimbe cursul lucrurilor.

Mai târziu, se strecură în pat şi se gândi, ca şi în seara trecută, că în acelaşi pat dormise şi el.

Abe schimbase aşternuturile, dar avea impresia că trupul contelui era încă acolo. Parcă stătea în braţele lui.

Nu era în stare să plângă, deşi ar fi vrut. în schimb, parcă o piatră tot mai grea îi apăsa inima.

- L-am pierdut! L-am pierdut! se tânguia, conştientă de propria neputinţă.

închise ochii şi revăzu cu ochii minţii cele petrecute în ziua aceea, oră cu oră, minut cu minut. Ce îşi spuseseră unul altuia ce simţeau, iar în cele din urmă senzaţiile încercate când îi sărutase mâna.

îşi apăsă buzele pe propria palmă, încercând parcă să retrăiască extazul de câteva clipe, secundele preţioase care se scurseseră aşa de repede ca şi cum nu s-ar fi petrecut aievea.

Oare şi el fusese încercat de aceleaşi simţăminte?

Deşi era complet inocentă, era ferm convinsă că nu putea avea asemenea senzaţii fără ca şi el să aibă parte de ele.

- îl iubesc! îl iubesc!

Vorbele păreau că se repetă la nesfârşit în mintea ei. Aproape îşi dorea să moară, ca totul să se sfârşească, să nu mai existe o a doua zi.

Pesemne aţipise când auzi un zgomot puternic, uşa lovindu-se de perete. De teamă, scoase un ţipăt şi se ridică.

■L

O lumină puternică o orbea, astfel încât avu nevoie de timp să-l recunoască pe Roderick Maigrin.

Câteva clipe, avu senzaţia că visează şi că totul este o plăsmuire a minţii ei. Dar bărbatul era acolo, mare, masiv, ameninţător, clătinându-se de pe un picior pe altul.

- Ce naiba faci? o întrebă el furios. Ce calcule ţi-ai făcut fugind? Am venit să te iau.

La început, Grania fu incapabilă să răspundă. Apoi, cu o voce pe care nu şi-o recunoştea, întrebă:

- U... unde e tata?

- Tatăl tău a fost incapabil să vină până aici, aşa că am venit în locul lui.

Grania reuşi să-şi îndrepte spatele, după care reuşi să spună pe un ton ceva mai stăpânit:

- Nu mă întorc... la tine... acasă. Să vină... tata aici!

- NU o va face.

Se apropie ameninţător de pat şi adăugă:

- Dacă nu ai fi fost atât de nesăbuită încât să fugi cu atâta laşitate, ai fi văzut cum îi aranjez pe rebelii care te sperie şi că pe moşia mea nu vor fi revolte.

- De... unde ştii?

- Am făcut totul pentru ca lucrurile să se petreacă astfel: le-am ucis pe căpetenii. Le-am luat graiul, nu mai are cine să răspândească sămânţa revoltei printre sclavi.

- I-ai ucis?

- I-am ucis pe loc ca să nu mai provoace şi alte stricăciuni.

Se lăuda, ca şi cum i-ar fi lăcut plăcere să-i ucidă pe acei

oameni. Era ferm convinsă că oamenii aceia fuseseră neînarmaţi. Nici nu mai trebuia să întrebe.

Se întrebă cum putea să-l facă să plece.

In timp ce îşi căuta cuvintele, conştientiză că el o priveşte chiorâş. îmbrăcămintea pe care o purta era mult prea transparentă.

Instinctiv, se acoperi cu plapuma, dar bărbatul izbucni într-un râs sălbatic.

- Vei arăta al naibii de bine, când te voi învăţa să te comporţi ca o femeie. Acum, grăbeşte-te să te îmbraci. O trăsură aşteaptă afară, deşi după felul cum te-ai comportat, ar trebui să te pun să mergi pe jos.

- Vrei... să vin cu tine... acum? repetă Grania, crezând că nu auzise bine.

- Luna va fi un călăuzitor foarte romantic. Un preot ne va cununa mâine.

Grania scoase un ţipăt de groază.

- Nu... mă căsătoresc cu tine! Nu... voi veni! Refuz, înţelegi? Refuz.

El râse.

- Aşa deci! Asta e atitudinea ta! Presupun că nu mă consideri suficient de bun pentru tine. Ei bine, te înşeli! Dacă nu aş fi plătit datoriile tatălui tău, în clipa de faţă ar fi în închisoare. Să-ţi intre bine în cap!

Se opri o clipă, după care adăugă:

- Dacă nu te îmbraci, te duc aşa cum eşti.

Era o ameninţare pe care ar fi pus-o cu siguranţă în practică.

în clipa aceea, se auzi o bătaie în uşă. Roderick Maigrin întoarse capul.

Abe stătea în pragul uşii. Ţinea o tavă în mâini şi zise, pe un ton impasibil:

- Doriţi să beţi, domnule?

- Aş vrea! Dar ce neobrăzare să mă urmăreşti până aici.

Luă paharul de pe tavă, iar cum Abe nu se clintea din loc,

zise:

- Cred că ţie ar trebui să-ţi mulţumesc pentru că ţi-ai ajutat stăpâna să fugă. Voi pune să fii biciuit mâine dimineaţă, pentru că nu ţi-ai informat stăpânul unde pleci.

-Am încercat să-l trezesc pe stăpân, dar nu s-a mişcat.

Roderick Maigrin tăcu.

Dădu pe gât romul adus de Abe de parcă ar fi fost apă, nu tărie. După ce îl goli, puse zgomotos paharul pe tavă.

- Mai adu-mi unul! Cât timp îl voi bea, vei duce bagajele stăpânei tale la trăsură.

După o scurtă pauză, adăugă:

- Vei veni cu mine. Să iei şi caii stăpânului cu tine. Niciunul dintre voi nu se va mai întoarce aici.

- Da, domnule, zise Abe, întorcându-se pentru a părăsi încăperea.

Grania ar fi vrut să-i strige să nu plece, dar ştia că dacă Roderick Maigrin l-ar fi biciuit sau omorât, nu ar mai avea ce face.

Apariţia lui Abe îi deturnase atenţia de la ea, dar Roderick Maigrin îşi şterse acum mustăţile şi zise:

A

- Imbracă-te repede! Altfel vei vedea că nu am glumit când am spus că te voi lua pe sus. Când îmi vei deveni soţie, vei fi foarte ascultătoare, altminteri vei vedea ce păţeşti.

A

In timp ce vorbea, se îndreptă spre uşă.

Când ajunse la uşă, Maigrin îşi dădu seama că Grania va rămâne în întuneric. Puse lanterna pe dulap şi ieşi, clătinându-se.

- Aprinde lumânările, servitor leneş.

Grania avea senzaţia că este paralizată. O singură persoană o mai putea salva să nu fie dusă la Maigrin House, cât şi de căsătoria din zori.

înţelese însă imediat că era cu neputinţă să ajungă la conte.

Casa nu avea decât o scară, prin urmare singura cale de a ieşi era prin hol. Fie că se aşezase în sufragerie sau în salon,

Roderick Maigrin o va vedea şi o va urmări.

Ya afla nu numai unde s-a dus, dar va pune şi viaţa contelui în primejdie, având în vedere cruzimea lui Maigrin.

„Ce., să fac? Ce... să fac?" se întreba ea.

Neavând alternativă, se ridică din pat. îl credea în stare s-o târască aşa cum era, s-o umilească numai pentru a-i demonstra cine e stăpânul.

Iar mâine se va căsători cu un asemenea bărbat.

Un asemenea gând o umplea de groază, iar perspectiva i se părea cu neputinţă. Ar prefera mai degrabă să se sinucidă decât să-i devină soţie.

Prin gestul ei, Maigrin i-ar ajuta în continuare tatăl, pentru că era conte, beneficiile sociale ale unei asemenea prietenii fiind capitale pentru el.

- Voi muri! îşi spuse ea, întrebându-se ce poate face.

Cum timpul trecea, începu să se îmbrace.

Nici nu apucă să-şi pună pe ea rochia purtată în ajun şi Abe

îşi facu din nou apariţia. Urcase cu atâta uşurinţă treptele, încât nu-l auzise. îl privi ca atunci când era mică şi făcuse vreo boacănă.

- Abe! Abe! murmură ea. Ce... să fac?

Servitorul duse un deget la gură, traversă încăperea şi

închise unul dintre geamantane, după care zise în şoaptă:

- Aşteptaţi aici până când vin să vă iau.

Grania îl privi surprinsă, întrebându-se ce vrea să spună.

îi luă geamantanul şi începu să coboare treptele apăsat, ca şi cum nu-i păsa că face zgomot.

După ce străbătu holul, Grania îl auzi întrebând cu vocea lui calmă:

- Mai vreţi un pahar, domnule?

- Mai adu-mi un pahar şi termină de cărat bagajele, îi spuse Roderick pe un ton ameninţător, iar Grania îşi dădu seama că e în salon.

- Mai sunt trei geamantane, domnule.

- Spune-i stăpânei tale să coboare şi să stea de vorbă cu mine. Mă plictisesc singur.

- Nu e gata, domnule, zise Abe, care străbătuse deja jumătate din scară.

închise un al doilea geamantan şi coborî.

Grania îl auzi ducându-i un alt pahar cu băutură.

Credea că sunt pregătite de bucătărească, dar niciun zgomot nu se auzea. Abe urcă din nou la ea, dar nu cu mâna goală. Aducea un coş de rufe gol.

Grania îl privi uimită. Fără să scoată o vorbă, Abe îi indică să se strecoare în coş. Ea înţelese imediat şi se ghemui înăuntru. După ce o acoperi cu un cearşaf, începu să coboare cu coşul în braţe, la fel de tăcut ca până atunci.

Inima Graniei bătea să-i sară din piept. Dacă Roderick

Maigrin intra la bănuieli, părându-i-se ciudat că în loc să care un geamantan, Abe ducea un coş de rufe?

Totuşi, cum nu exista alt mijloc s-o scoată afară din casă, Abe riscase, mizând pe faptul că lui Maigrin nu-i va trece prin minte că ar putea evada într-un mod atât de nedemn.

Abe ajunse la ultima treaptă, cea mai de jos. Uşa de la salon era deschisă, iar lumânările aprinse o ajutară să-l zărească pe Maigrin stând într-unul din fotolii şi ţinând în mână un pahar.

Abia când ajunseră la arbuştii din curte, Abe puse jos coşul, iar ea răsuflă uşurată, întrucât trecuse primejdia cea mare.

Putea acum să fugă la conte fără ca Roderick Maigrin să ştie unde plecase.

La lumina lunii, Grania observă că Abe o priveşte neliniştit.

- Mulţumesc, Abe. Mă duc la corabie.

Abe încuviinţă şi zise:

- Vin mai târziu cu geamantanele.

în timp ce vorbea, i le arătă ascunse în tufişuri. Nimeni nu ar fi putut bănui că se aflau acolo.

-Ai grijă! îl avertiză ea, iar el zâmbi.

Apoi, ca şi cum Roderick Maigrin se afla deja pe urmele ei, o luă la fugă spre port.

Capitolul 7

Deşi era beznă, Grania fugea cât o ţineau piciorele. La un moment dat, se lovi de ceva, iar când îşi dădu seama că era o fiinţă, scoase un ţipăt uşor.

- Salvează-mă! Salvează-mă! se rugă ea, când îl recunoscu pe conte.

- Ce s-a întâmplat? De ce eşti aşa de speriată? o întrebă contele.

De-abia respirând, Grania avu nevoie de timp să-şi revină. Fără să-şi dea prea bine seama ce face, se cuibări la pieptul lui. El o cuprinse în braţe, gestul facând-o să se simtă în siguranţă. După un timp, tânăra reuşi să îngaime:

- A venit... după mine. Trebuie să mă căsătoresc mâine dimineaţă... Credeam că nu voi mai reuşi să scap... Abe m-a

salvat scoţându-mă din casă într-un coş.

- Dar ai reuşit, zise contele. Paznicul meu a văzut lumină în casă, aşa că am plecat la drum să văd ce se petrece.

- E foarte, foarte rău.

- Maigrin e înăuntru?

-Mă... aşteaptă.

Contele tăcu, conducând-o spre corabie. Sub braţul lui protector, simţi cum panica dispare. Se simţea atât de slăbită, încât era incapabilă să se mai gândească la altceva.

Când trebui să urce, contele se aşeză în spatele ei şi o sprijini, ca să nu-şi piardă echilibrul.

întorcând capul spre casă, constată că vegetaţia ascundea totul. Corabia nu avea cum să fie zărită.

Contele o conduse într-o cabină, iar Grania îşi dădu seama de starea în care i se afla părul: despletit, căzut pe umeri. Când se pregătise pentru de, nu se mai gândise la nimic.

Contele tăcea, încât Grania rosti primul lucru care-i veni în minte:

- NU am cum să mă întorc acasă.

- Sigur că nu. Dar ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

- Nu s-a simţit suficient de bine încât să-l însoţească pe domnul Maigrin.

Nu se priviră, dar era limpede că înţeleseseră amândoi motivul acestei absenţe.

- Aşază-te! zise contele. Vreau să-ţi vorbesc.

Grania se supuse, cu bucurie chiar, deoarece de-abia se mai ţinea pe picioare.

- Vreau să te gândeşti serios la ce îmi ceri, zise el după câteva clipe de şovăială.

Ea nu-i răspunse, privindu-l cu teamă că ar putea refuza s-o ajute.

- Chiar nu există nimeni pe insulă la care să te ascunzi de tatăl tău? Şi care să te apere şi de rebeli?

- Nu există... nimeni.

- NU ai prieteni pe insulă?

Grania clătină din cap.

- Ştiu că sunt ca o pacoste şi că nu am niciun drept să-ţi cer ceva. Dar fiind aşa de speriată, mi-e greu să mă adun şi să mă gândesc la altceva.

De fapt, voia să-l roage pe conte s-o ia cu el. Se comporta într-un mod condamnabil, ştia, de vreme ce de-abia îl cunoscuse. în plus, el fusese foarte clar: nu voia să facă parte din viaţa ei.

înţelegând că el îi citea gândurile, se grăbi să spună:

- îmi pare... rău, îmi pare... nespus de rău.

El zâmbi, iar zâmbetul lui lumină parcă întreaga încăpere.

- NU ai de ce să-ţi pară rău pentru mine. Mă gândeam la tine. Ai toată viaţa înainte, continuă el după o scurtă pauză. Dacă mama ta ar fi trăit, ţi-ai fi reluat locul în societatea londoneză. Nu e tocmai potrivit să fii singura femeie de pe corabia unor piraţi.

- Dar aici doresc să fiu, zise Grania, cu respiraţia tăiată.

- Eşti sigură?

- Foarte... foarte... sigură.

Brusc, simţi impulsul să se ridice şi să se apropie de el, ca să-i fie pavăză, protecţie. Atât de intensă era această dorinţă, încât chipul i se îmbujoră. Sfioasă, întoarse capul.

- Prea bine. în zori, plecăm.

- Vorbeşti serios?

- Numai Dumnezeu ştie dacă fac bine sau rău, dar ştiu că trebuie să te protejez de acel bărbat. Nicio femeie decentă nu ar trebui să-i fie prin preajmă.

- Şi dacă ne găseşte? strigă ea, speriată. Dacă descoperă că am plecat şi vine aici?

- Foarte puţin probabil. Dacă totuşi o face, va trebui să mă înfrunte. E imposibil să pornim la drum iară vânt.

- NU are cum să bănuiască prezenţa corăbiei, iar dacă ar face-o, Abe ne-ar avertiza imediat.

- Aşa e, admise contele.

- După plecarea... domnului Maigrin, Abe îmi va aduce... valizele... de unde le-a ascuns.

A

- Ii voi spune unuia dintre oamenii mei să se ocupe de

asta, zise contele, ieşind din cabină.

După plecarea lui, Grania îşi împreună mâinile şi înălţă o rugă de mulţumire.

- îţi mulţumesc, Doamne, că m-ai lăsat să rămân cu el. Mulţumesc că vasul era aici când aveam cea mai mare nevoie.

Se gândi ce experienţă înspăimântătoare ar fi aşteptat-o, dacă ar fi trebuit să ajungă în junglă pentru a scăpa de Roderick Maigrin.

Avea senzaţia că, dacă ar fi facut-o, într-un fel sau altul, tot ar fi găsit-o. Cu câini, sau poruncind sclavilor s-o caute.

- îţi mulţumesc, Doamne. îţi mulţumesc pentru... conte, zise ea când îl auzi apropiindu-se din nou.

Acesta intră înăuntru, iar Grania rezistă încă o dată impulsului de a alerga la el ca să se asigure că e chiar el, în carne şi oase.

- Mai este lumină în casă, aşa încât nepoftitul tău vizitator pesemne nu a plecat.

în timp ce vorbea, auzi un fluierat uşor afară.

- Cred că vrea să ne anunţe că a sosit Abe.

Grania sări în picioare.

- Sper că e bine. Mi-e îngrozitor de teamă ca nu cumva atunci când se va trezi domnul Maigrin să se răzbune pe el.

îl urmă pe conte afară, închizând cu grijă uşa în urma ei.

îl văzu pe Abe aducând unul dintre geamantane.

- Ce se întâmplă? îl întrebă ea.

- Totul e bine, stăpână. Domnul Maigrin a adormit.

-A adormit? exclamă Grania.

Abe zâmbi.

- I-am pus ceva în băutură. O să doarmă până dimineaţă. Când se va trezi, va avea capul greu.

- Foarte inteligent din partea ta, Abe.

- Foarte inteligent, întări contele.

-Aduc bagajul, acum. Să nu vă întoarceţi până când nu veţi din nou în siguranţă.

- Exact asta intenţionez să fac, dar cu tine cum rămâne? Mi-e teamă să nu te biciuiască domnul Maigrin.

- O să fiu bine. Nu mă va găsi.

Grania ştia că există o mulţime de locuri pe insulă unde Abe s-ar putea ascunde, aşa cum ştia că oricât de mult avea nevoie tatăl ei de el, i-ar fi fost cu neputinţă să înfrunte furia lui Roderick Maigrin, precum şi cruzimea cu care-i trata pe toţi cei care îl serveau.

-Aduc şi celelalte valize. Joseph va lua trăsura.

Grania era surprinsă.

- Şi unde o va duce?

Abe zâmbi cu gura până la urechi, dezvăluind nişte dinţi albi ca laptele.

- Când se va trezi, va crede că v-aţi dus la stăpân. Joseph

lasă caii şi se întoarce.

- Excelentă idee! exclamă Grania. Chiar dacă va crede că m-am ascuns, domnul Maigrin mă va căuta în apropierea casei sale.

Abe zâmbi ca un copil.

- Mă duc să aduc şi celălalt geamantan.

-Aşteaptă puţin, zise contele. Voi trimite pe cineva cu tine.

După ce spuse câteva vorbe unuia dintre oamenii săi, duse bagajele Graniei înăuntru. Ea se grăbi să-i deschidă uşa.

- Nu pot sta în cabina ta. Trebuie să existe un alt loc unde să dorm.

- Ca oaspete, aici vei dormi, zise el cu fermitate. Sper să te simţi bine.

Grania râse, fericită.

- Mă simt foarte bine şi sunt foarte fericită. Cum să-ţi mulţumesc pentru că te-ai comportat aşa de frumos cu mine?

El tăcu, dar când se priviră, avu senzaţia că era la fel de fericit ca şi ea şi că vorbele erau de prisos în asemenea împrejurări.

- Trebuie să-i dau lui Abe nişte bani, se scuză ea. Mă duc să caut în geamantan.

Ascunsese banii aduşi din Anglia, întrucât se temea că tatăl ei i-i va lua, iar ea va rămâne fără o para.

Când mama ei căzuse grav bolnavă la pat, îi spusese

Graniei:

- Vreau să scot de la bancă toţi banii pe care-i mai am.

- De ce? întrebase Grania.

După o pauză lungă, contesa spusese:

- Trebuie să ai nişte bani ai tăi, bani care să nu fie aruncaţi pe o masă de joc sau pe băutură. Nu numai că îţi vei plăti trusoul, dar vei fi independentă... dacă lucrurile merg prost.

Nu spusese mai multe. Grania ştia că nu trebuie s-o sâcâie cu întrebări, ci să facă aşa cum îi cere.

- înţeleg, mamă. Nu trebuie să-mi explici. Fac tocmai cum vrei.

Se dusese la bancă în ziua respectivă şi scosese cele câteva sute de lire pe care le mai avea mama ei.

- E oare înţelept să aveţi asupra dumneavoastră atâţia bani? o întrebase bancherul.

- îi voi pune într-un loc sigur, îi făgăduise ea.

Ştia că e nesăbuită, dar era o adevărată plăcere să-i dea

suficienţi bani lui Abe nu numai ca să se întreţină, ci şi să-i plătească pe servitorii bătrâni şi pe sclavi.

- Lasă-mă pe mine să-i dau bani, zise contele.

- în niciun caz, ripostă Grania. Am şi eu mândria mea. Am ceva bănuţi şi vreau să-i cheltuiesc astfel.

în timp ce vorbea, îi trecu prin minte că atunci când mama ei îi vorbise despre trusou, nu-i trecuse prin minte că ar fi

nevoită să ia de soţ un bărbat pe care nu-l plăcea, pe care îl dispreţuia.

Contele îi deschise geamantanul, iar ea scoase banii ascunşi dedesubt.

Numără cincisprezece bani de aur care spera să-i ajungă cât mai mult lui Abe.

Intre timp, sclavul sosise şi cu ultimul geamantan. Contele, care i-o luase înainte, se gândise probabil că ar putea fi urmărit de Roderick Maigrin care ar fi putut rămâne treaz.

Grania îl trase pe Abe deoparte.

- Uite nişte bani pentru tine, Abe, zise ea. Sunt pentru tine şi pentru cei de pe plantaţie, care consideri că merită.

Ii întinse punga şi continuă:

- Când domnul Maigrin renunţă să mă mai caute, pune-i pe sclavi să cureţe buruienile din jurul arborilor de nucşoară. Când situaţia se va îndrepta, vom planta mai mulţi şi măcar vom avea astfel o recoltă mai bogată şi vom câştiga mai mulţi bani.

- Bună idee, stăpână.

- Ai grijă de casă până mă întorc.

- Să vă întoarceţi. Stăpânului îi va fi dor.

- Sigur că mă voi întoarce, dar numai când lucrurile vor reveni la normal.

Privi peste umăr. Contele nu era prea departe.

- Când va fi sigur să ne întoarcem? întrebă ea.

- Probabil doreşti să afli veşti despre tatăl tău, dar trebuie să ne asigurăm că rebelii nu au pus stăpânire pe St. George, ca şi pe celelalte părţi ale insulei.

- Dacă e totul în siguranţă, las semn, zise Abe.

- E ceea ce voiam şi eu să sugerez.

- Dacă locul va deveni sigur, voi pune un steag alb la intrare, gândi Abe cu glas tare.

- Şi dacă ne pândeşte pericolul?

- Dacă rebelii sau domnul Maigrin sunt în casă, voi pune un steag negru.

Grania îi întinse mâna şi spuse:

- Mulţumesc, Abe. Mi-ai purtat de grijă încă din copilărie şi ştiu că nu mă vei lăsa nici acum.

- Cu domnul Beaufort vei fi în siguranţă, stăpână.

îi strânse mâna şi se întoarse să plece.

-Abe, ai grijă de tine! Nu vreau să te pierd.

Zâmbetul lui încrezător o făcu să-şi dea seama că, într-un fel sau altul, se bucura de aventura, de pericolul prin care trecuseră.

După ce dispăru printre copaci, contele zise:

- De-acum, te afli sub comanda mea şi am să-ţi poruncesc.

Grania râse.

- Să trăiţi! Parcă aşa spun marinarii englezi. Sau mă înşel?

- Mâine, te voi învăţa cum se spune în franceză. Acum însă, du-te ia culcare. Cred că ai trecut prin destule într-o singură noapte.

Ea îi zâmbi.

- Vrei să-ţi deschid geamantanele? o întrebă el, după ce-i deschise uşa.

- Grania clătină din cap.

- Am tot ce-mi trebuie în cel pe care mi l-ai deschis.

Contele stinse una dintre lanterne şi o puse lângă pat.

- Mai doreşti şi altceva? o întrebă el.

- Nu, nimic, răspunse ea. Sunt atât de fericită că mă aflu aici, încât aş vrea să-ţi mulţumesc la nesfârşit.

- O poţi face mâine. Tot ce contează în clipa de faţă, este să te odihneşti. Bonnenuit, mademoiselle, dormezbien.

- Bon soir, mon capitaine, răspunse Grania.

In clipa următoare, era singură.

Capitolul 8

Când Grania se trezi, simţi corabia balansându-se dintr-o parte în alta. Undeva, în depărtare, auzi confuz voci şi râsete.

Avu nevoie de câteva clipe să-şi dea seama unde se află. Treptat, îşi aminti că era pe mare, departe de Roderick Maigrin şi de teama care-i stătea ca o piatră pe inimă.

- Sunt în siguranţă! Sunt în siguranţă! ar fi vrut să strige.

Ştia că era fericită, pentru că era alături de conte.

Adormise cu gândul că stătea în acelaşi pat pe care stătuse şi el, că îşi rezema capul de aceeaşi pernă ca şi el, că era învelită cu aceeaşi plapumă.

îl simţea foarte aproape, la fel cum se petrecuse când se lovise de el în întuneric şi-şi ascunsese capul la pieptul său.

m

Fusese conştientă de căldura trupului său înainte de a-i

simţi braţele puternice. în vise, o stângea în continuare în braţe.

Se ridică în capul oaselor şi-şi dădu părul la o parte. Era sigură că dormise mult, dar ce mai conta? Nu o mai aştepta niciun Roderick Maigrin care să încerce s-o atingă, nicio spaimă care s-o pândească după colţ.

- Sunt în siguranţă! îşi spuse ea din nou în timp ce sărea din pat.

Până se îmbrăcă, i se facu foame, dar nu se grăbi. îşi perie îndelung părul, după care îl aranjă într-un mod pe care mama ei îl găsise nespus de atrăgător cât stătuseră la Londra.

Deschise geamantanul şi scoase una din cele mai frumoase rochii pe care le avea şi nu deschise uşa cabinei decât în clipa când oglinjoara îi spuse că arată bine.

Pe punte, se lucra de zor.

Unii oameni trăgeau de funii, alţii ridicau catargele. Marea era incredibil de albastră, iar pescăruşii zburau împrejur.

Grania privi în jur. Căuta un singur om, iar când îl zări, simţi un nod în gât.

Stătea la cârmă şi văzându-l cum se uită în depărtare, i se păru nespus de chipeş. Domina totul, ca un stăpân absolut peste tot ce supraveghea.

Vru să se îndrepte spre el, însă el o zări înainte, aşa încât dădu cârma altcuiva şi se apropie de ea.

Ochii lui o examinară câteva clipe, iar zâmbetul care-i apăruse pe buze era cât se poate de grăitor. Eforturile ei erau apreciate.

- Am întârziat foarte mult, zise ea.

- E aproape miezul zilei, răspunse el. Aştepţi prânzul, sau vrei să iei micul dejun pe care l-ai pierdut?

- Aştept, zise ea, întrucât dorea să stea cu el.

O luă de mână şi o prezentă membrilor echipajului.

- El e Pierre, ei sunt Jacques, André şi Leo.

Grania avea să afle abia mai târziu că trei dintre bărbaţii de la bord erau foarte bogaţi când părăsiseră Martinica.

Doi dintre ei erau proprietari de plantaţii, cum era şi contele, deţinând foarte mulţi sclavi, iar al treilea, Leo, era avocat în Fort-dr-France, capitala Martinicăi.

Urma să afle că nu-şi plângeau de milă şi că erau mai degrabă optimişti cu privire la recuperarea averilor.

Restul echipajului era format din servitori ai contelui şi ai prietenilor acestuia, bucuroşi să fugă şi să nu fie astfel nevoiţi să trudească pentru cotropitori.

în următoarele două zile, Grania constată că membrii echipajului erau nu numai foarte ocupaţi, ci şi veseli nevoie mare. De dimineaţa până seara cântau, fluierau şi râdeau.

Niciunul nu era antrenat pentru viaţa pe mare, astfel că toate operaţiunile pe care le executau le solicitau inteligenţa şi

muşchii.

Chiar şi printre prieteni, contele părea şeful, liderul. Avea senzaţia că aveau la fel de multă încredere în el ca şi ea. îi făcea să se simtă în siguranţă. Altminteri, ar fi fost la fel de speriaţi ca şi ea.

La început, crezuse că va petrece mult timp cu contele, dar nu se întâmplă aşa. Nici mesele nu le luau singuri. Contele lua cina cu alţi trei prieteni, iar prânzul era în comun.

Henri, bucătarul, pregătea boluri cu supă pe care oamenii o sorbeau în timp ce-şi îndeplineau îndatoririle. Mai mâncau pâine cu brânză.

Aidoma celorlalţi, Grania mânca fie pe punte, fie în cabină, când soarele era prea arzător. în plus, citea. Cărţile contelui erau nu numai interesante, ci şi incitante.

Era de aşteptat ca un Rousseau sau un Voltaire să-i placă, dar nu se aşteptase să găsească o colecţie de cărţi de poezie, chiar şi poezie engleză. Nici carte religioasă nu se aştepta să găsească pe rafturi.

„Presupun că e catolic", îşi spuse ea.

Să fi fost oare din pricina mişcărilor corăbiei, sau pentru că era mulţumită şi fericită, fapt e că Grania adormi în patul contelui. Dormi ca un prunc şi se trezi mânată de un soi de entuziasm. O altă zi începea.

Mai târziu, după-amiază, zăriră St. Martin.

La cina din seara anterioară, contele şi prietenii săi îi spuseseră că bucata de pământ cea mai mică din lume era împărţită între două state suverane.

- De ce? întrebase Grania.

Leo, avocatul, râsese.

- Conform legendei, prizonierii francezi şi olandezi care fuseseră aduşi în 1648 ca să distrugă fortăreaţa spaniolă şi clădirile, ieşiseră din ascunzători, după ce spaniolii fuseseră alungaţi. Şi-au dat seama că rămăseseră cu o insulă care trebuia împărţită.

- Au facut-o pe cale paşnică, intervenise Jacques.

- Se săturaseră de lupte, adăugă contele, astfel încât hotarele au fost decise de un concurs de mers pe jos.

Grania râsese.

- Cum aşa?

- Un francez şi un olandez, îi explicase Leo, au pornit din acelaşi punct şi au făcut înconjurul insulei, îndreptându-se în direcţii opuse. Stabiliseră înainte ca hotarul să fie trasat exact în locul unde se vor întâlni.

- Grozavă idee! exclamă Grania. De ce nu au făcut la fel şi pe celelalte insule?

- Pentru că celelalte sunt mult mai mari, răspunsese Leo. Francezul a mers mai repede, deoarece băuse vin înainte. Olandezul a fost mai încet, pentru că nu renunţase la gin.

Izbucniseră cu toţii în râs, dar Leo adăugase:

- Indiferent cum s-a stabilit frontiera, francezii şi olandezii s-au înţeles foarte bine de atunci înainte.

- Ceva foarte înţelept, aş îndrăzni să spun, comentase Grania.

Pentru prima dată de când ridicaseră ancora, contele rămăsese alături de ea după plecarea celor trei prieteni ai săi.

Grania îl privise nedumerită.

- Vreau să-ţi sugerez ceva, dar tare mi-e teamă că nu vei accepta.

- Despre ce e vorba? îl întrebase ea, temătoare.

Contele tăcuse câteva clipe, iar ea sesizase că se uită la părul

ei.

- S-a... întâmplat ceva?

- Mă gândeam că eşti foarte frumoasă. Ar fi o prostie din partea mea să încerc să te schimb, dar e vorba despre ceva important.

- Ce anume?

- Trebuie să mă gândesc la tine. Nu e vorba doar de siguranţa, ci şi de reputaţia ta.

- în ce sens?

- Când vom ajunge la St. Martin, chiar dacă locuinţa mea este foarte izolată, înţelegi şi tu că pe o distanţă de treizeci de kilometri, zvonurile, bârfele circulă foarte repede.

Grania încuviinţase.

- Din acest motiv cred că ar trebui să-ţi schimbi identitatea.

-Adică... să nu mai fiu englezoaică?

- Francezii, chiar şi în St. Martin, sunt foarte patrioţi.

- Să devin atunci franţuzoaică?

- E ceea ce mi-aş dori. M-am gândit că te-aş putea prezenta drept verişoara mea, mademoiselle Gabrielle de Vence.

- Voi fi încântată să-ţi fiu verişoară.

- Există un impediment.

- Care?

- Nu arăţi deloc ca o franţuzoaică. Eşti foarte englezoaică, dacă pot să spun aşa.

- Genele mele foarte întunecate, le datorez rădăcinilor irlandeze.

- Dar părul bălai e ca al unei englezoaice tipice.

Grania râsese.

- Ce vreau să-ţi sugerez, este că ar trebui să fie o culoare diferită, zise contele.

Ea îl privise uimită.

- Vrei să... mă vopsesc?

- Am vorbit cu Henri, iar el a pregătit o soluţie de care poţi scăpa cu uşurinţă atunci când doreşti să revii la culoarea naturală.

Grania îl privise cu îndoială, dar contele zisese

imperturbabil:

- Nu e negru sau altă culoare stridentă. Pur şi simplu, strălucirea părului tău va fi transformată în ceva mai obişnuit, ceva pe care îl întâlneşti adesea la franţuzoaice, deşi mă tem că ele nu au tenul atât de curat şi de fin ca al petalelor unei camelii.

Grania schiţase un zâmbet.

- Sună foarte poetic.

- Nici nu are cum să fie altfel, atâta timp cât stau de vorbă cu tine. în acelaşi timp, după cum ai remarcat tu însăţi, francezii sunt oameni înţelepţi şi realişti. Aşa trebuie să fim şi noi.

- Da, admisese ea.

Pe de altă parte, îi era teamă să nu mai fie la fel de atrăgătoare în ochii contelui.

Henri venise în cabină, să-i explice ce anume trebuie să facă. Mai întâi, trebuia să taie o şuviţă de păr şi s-o pună într-o cană care conţinea un lichid. Strălucirea dispăruse, părul căpătând o nuanţă închisă.

- Nu! Nu se poate! exclamase ea.

Henri pusese jos cana şi adusese alta, plină cu apă rece. Intodusese din nou şuviţa de păr, iar când o scosese, nuanţa foarte închisă dispăruse.

- Foarte ingenios, Henri!

- Mda! E o vopsea foarte bună, zisese încântat Henri. Când se va sfârşi războiul, o voi comercializa şi mă voi îmbogăţi.

- Pot să pun mâna în foc.

Henri îi explicase că dacă va folosi o vopsea oarecare, o soluţie distilată din coji de nucşoară, va avea nevoie de luni bune ca să dispară. Părul va trebui să-i crească din nou dacă va dori să scape cu desăvârşire de culoare.

Ceea ce făcuse el, era foarte diferit.

- într-o bună zi, decretase el cu mândrie, toată lumea va cere vopseaua lui Henri.

Grania râse.

- Mă bucur, Henri, că sunt prima care o încearcă.

Când se privise prima dată într-o oglindă mai mare, imediat după ce se vopsise, i se păruse că vede o străină. O străină care nu-i plăcea în mod deosebit.

Dacă înainte tenul era alb, acum strălucea ca o petală, fapt care-i conferea un aer misterios.

A doua zi dimineaţă când veni pe punte, prietenii contelui nu mai pridideau cu laudele. Când ajunse la conte, care stătea la cârmă, acesta zise:

- Văd că am o rudă foarte drăguţă. Vei înfrumuseţa analele conţilor de Vence.

- Mă temeam să nu-ţi fie ruşine cu mine.

El zâmbi uşor. Un zâmbet mult mai grăitor decât orice cuvânt. Un zâmbet prin care-i spunea că nu-şi pierduse admiraţia pentru ea. Era tot ce voia să ştie.

Rămase lângă el şi-i spuse că voia să vadă cum se mânuieşte cârma. El se aşeză în spatele ei, ca s-o ghideze mai bine. Doi oameni care priveau în aceeaşi direcţie, doi oameni care aveau ochii fixaţi spre orizont.

Dar când contele se îndepărtă de ea, se simţi singură. Fusese aşa de fericită în aceste ultime zile, încât se temea că în clipa când vor ajunge la St. Martin, situaţia se va schimba.

Uitându-se după el, pierdu controlul cârmei, iar corabia se înclină uşor într-o parte. Cineva veni s-o ajute. îi dădu imediat voie să-i ia locul, iar ea merse după conte. Nu dorea decât să fie în preajma lui.

„Ce se întâmplă cu mine?” se întrebă ea.

Brusc, înţelese despre ce era vorba. Se îndrăgostise!

Se îndrăgostise de un bărbat pe care nu-l cunoştea decât de câteva zile; un bărbat alături de care se simţea în siguranţă, dar care era de fapt un pirat, un proscris, un bărbat pe al cărui cap se pusese un preţ. Era proscris nu numai pentru englezi, ci şi pentru francezi.

„îl iubesc, oricum!” îşi spuse ea. întrucât nu mai suporta să stea departe de el nicio clipă, se duse lângă el.

Grania văzu că St. Martin nu era la fel de frumoasă ca Grenada, cu munţii şi cu vegetaţia ei tropicală, dar era cu siguranţă foarte atrăgătoare cu plajele ei aurii.

Observase de asemenea că insula avea o mulţime de golfuleţe.

După aruncarea ancorei, Grania îşi spuse că deşi locul nu era la fel de retras ca acasă la ea, măcar era un loc bun în care să te ascunzi.

Contele o conduse la locuinţa lui. Veranda era năpădită de vegetaţie luxuriantă, chiar dacă imobilul părea destul de mic.

Deschise uşa, iar când intrară în salon, Grania scoase o exclamaţie de surpriză. Camera era mobilată în stil franţuzesc.

Zări şi câteva porţelanuri de Sèvres, iar pe jos era întins un covor Aubusson.

-Aşadar, aici îţi ascunzi comorile! exclamă ea.

- Aici sunt în siguranţă.

- Mă bucur nespus că ai putut să le iei.

Voia să le privească mai de aproape, dar glasul schimbat al contelui o opri.

- Ai venit la mine ca să te protejez. E exact ce doresc să-ţi ofer. Mă duc s-o caut pe femeia care are grijă de casă şi-i voi cere să vegheze asupra ta. O să doarmă aici.

- Dar... de ce? Tu... unde vei fi?

- Cred că înţelegi prea bine că ar fi o mare greşeală să rămân aici, îi răspunse contele. Voi dormi pe corabie, cu echipajul meu. NU ai de ce să te temi.

Grania tăcea, astfel că el continuă:

- Nu trebuie să-ţi mai spun că trebuie să joci rolul franţuzoaicei tot timpul, iar pentru asta trebuie să vorbeşti franţuzeşte, să gândeşti franţuzeşte. Pe scurt, să fii franţuzoaică.

- Mă voi strădui, zise Grania. Credeam însă că măcar acum vom fi împreună.

II implora practic, dar contele întoarse capul. îi spunea iară vorbe că aşa ceva era cu neputinţă.

Se auziră nişte zgomote, iar în clipa următoare cineva alergă spre verandă.

- Vite! Vite, monsieur! Un bateau en vue!

A

In timp ce vorbea, arătă spre mare.

- Rămâi aici! îi porunci contele Graniei.

închise uşa în urma lui şi alergă spre faleză. Ea rămase înăuntru şi privi de la fereastră ce se petrecea, dorindu-şi să nu fie lăsată singură acolo.

Se întrebă dacă fuseseră zăriţi intrând în golf, sau englezii hotărâseră între timp să-i invadeze.

Contele şi ceilalţi declaraseră răspicat că aşa ceva era imposibil, dar poate englezii se răzgândiseră. Totul era foarte destabilizator, cu atât mai mult cu cât nu zărea pe nimeni. Pe măsură ce timpul trecea, iar soarele apunea, orizontul de-abia se mai distingea.

Ar fi vrut să iasă din casă, dar făgăduise contelui că nu o va face şi pentru că îl iubea, dorea să-şi ţină cuvântul.

Intr-un târziu, se uită în jur, dar îi era foarte greu să se concentreze, fiind sâcâită de gândul că alesul inimii ei ar putea fi în pericol.

Sus, dădu peste un dormitor spaţios, care presupunea că era al lui. Totuşi, părea mai degrabă un dormitor pentru îndrăgostiţi.

Coborî apoi ca să descopere un salonaş cu tablouri ale înaintaşilor contelui pe pereţi şi o bucătărie care l-ar fi fermecat pe Henri.

Mai exista o cameră înţesată de cărţi, descoperire care o lăcu să răsufle uşurată. Măcar va avea ce să citească.

în clipa aceea, nu-i stătea gândul la citit. Se duse din nou la fereastră, tot mai speriată că el întârzia.

Soarele fu înlocuit treptat de stele şi de lună. Spaima că nu-l va mai revedea pe conte o copleşea.

Dacă avusese loc o luptă, iar el fusese înecat sau făcut ostatic?

Habar nu avea ce se va întâmpla cu ea dacă nu-l va mai revedea. îi venea să plângă de disperare. în plus, bagajele ei nu fuseseră aduse la ţărm, aşa încât nu avea niciun lucru al ei. Dar acest aspect era o nimica toată pe lângă gândul că l-ar fi putut pierde pe conte.

Suferinţa ei era atât de mare, încât avea senzaţia că se sufocă.

Se aşeză pe un scaun şi-şi luă faţa în mâini. Parcă era un animal prins în capcană. începu să se roage.

- Trimite îl înapoi la mine, Doamne.... Te rog, Doamne!

în clipa când durerea deveni insuportabilă şi vru să plece în

căutarea lui, uşa de la intrare se deschise. Grania se aruncă în braţele lui, plângând.

- Te-ai întors! Credeam că te-am pierdut. Eram aşa de speriată...

Vorbele îi scăpară aproape fără voie.

- Te iubesc şi... nu pot trăi iară tine.

Contele aruncă ceea ce ţinea în mână şi o îmbrăţişă.

O ţinea atât de strâns, încât abia mai putea respira. Buzele lor se întâlniră.

Era ceea ce dorise de la bun început. Numai după asta tânjise. Agonia făcu loc extazului. Contele se dezmetici primul.

- Draga mea, nici nu m-am gândit la aşa ceva.

-Te... iubesc.

- Şi eu te iubesc, şopti el. Am luptat împotriva acestui sentiment, am încercat să-l înăbuş, dar a fost zadarnic.

- Credeam... că te-am pierdut.

- Cât voi trăi, nu mă vei pierde, îi răspunse el. Draga mea, am încercat să te protejez de mine şi de iubirea mea.

- Mă iubeşti?

- Sigur că te iubesc, răspunse el, dar e ceva ce nu ar fi trebuit să faci nici tu.

- Cum să mă opun? întrebă Grania.

Contele o sărută din nou, până când ea avu senzaţia că se ridică la Cer, acolo unde nu existau nici probleme, nici greutăţi, numai iubire.

Capitolul 9

Mult mai târziu, contele zise:

- Să aprind lumânările, draga mea! Nu mai putem sta pe întuneric, deşi nu mă satur să te sărut.

- Este exact ce-mi doresc, zise Grania, cu respiraţia tăiată. O sărută din nou. Se desprinse cu mare efort de ea şi se

duse la masă, ca să aprindă o lumânare.

- îmi pare rău că te-ai chinuit atât, draga mea.

- Ce s-a întâmplat? Ce era cu corabia care... trebuia investigată? Era englezească?

- Ştiu la ce te-ai gândit, zise el prinzând-o de mâini. Echipajul meu a zărit un vapor englezesc, dar fără niciun pericol.

O sărută pe frunte şi continuă:

- Totuşi, ar trebui să te îngrijoreze cumva.

- De ce?

- Probabil a fost o bătălie nu departe de aici. Acum vreo două-trei zile.

Graniei îi era greu să-l mai asculte, atât de fericită era în braţele lui.

„E cu mine şi sunt în siguranţă", îşi repeta ea.

- Cred că s-a înecat un vas cu un ofiţer englez şi alţi opt subordonaţi.

- Erau toţi... englezi?

- Toţi. Şi au murit cu toţii.

Era ciudat, dar Grania nu putea simţi decât uşurare, de vreme ce contele şi oamenii lui se aflau în afara oricărui pericol.

- NU am putut să facem nimic pentru ei, dar am reuşit să le luăm actele. Numele ofiţerului este Patrick Kilkerry.

Grania deveni rigidă.

- Patrick O'Kerry? repetă ea.

- M-am gândit că e o rudă de-a ta. De aceea am adus actele şi haina lui. M-am gândit că poate vrei să le păstrezi.

- Patrick O'Kerry era vărul şi, deşi aproape că nu l-am cunoscut, tata va fi foarte necăjit.

- Va trebui să-l anunţăm.

- Da, desigur. Va fi mâhnit nu numai pentru că Patrick era nepotul lui, ci şi pentru că îl moştenea... Cum nu mai există alţi Kilkerry, titlul se va stinge.

- înţeleg prea bine.

- Nu mai e nimic de moştenit. Tata a fost al patrulea conte. Un al cincilea nu va mai exista.

- îmi pare rău, draga mea. NU am vrut să te necăjesc.

In clipa aceea, Grania nu putea resimţi decât atingerea mâinilor lui. Pe de altă parte, încă o viaţă irosită!

Vărul Patrick, care o vizitase pe mama lui cât fuseseră la Londra, se arătase nespus de încântat că va comanda o corabie.

Moartea lui era o adevărată tragedie.

Vorbise cu mama ei despre Indiile de Vest, iar aceasta găsise că este un tânăr plăcut. Ei nu-i acordase prea mare importanţă, deoarece mergea încă la şcoală.

- M-a surprins faptul că vărul tău era brunet. Credeam că sunteţi toţi blonzi, ca tine.

Grania schiţă un zâmbet.

- Unii sunt blonzi ca mine sau ca tata, alţii sunt bruneţi. Cei prin ale căror vene curge sânge spaniol. Când Armada spaniolă a invadat Anglia, mulţi spanioli au preferat să rămână pe coastele irlandeze.

Contele zâmbi.

- Le-au găsit pe femeile din familia Kilkerry foarte

atrăgătoare.

- Probabil, de vreme ce şi-au pus marca pe generaţiile viitoare.

- Nicio surpriză că unii sunt blonzi, alţii bruneţi. Eu, însă, prefer partea blondă. Poţi să revii la culoarea naturală. Pe de altă parte, mă tem că vei fi franţuzoaică.

Grania îl privi, nedumerită.

- Te căsătoreşti cu mine? întrebă el. Aş putea pretinde că îmi eşti verişoară şi te-aş ţine astfel la distanţă, dar e cu neputinţă.

- Nu vreau să stai departe de mine, murmură Grania, şi doresc să fiu soţia ta.

- Numai Dumnezeu ştie ce viaţă vei avea alături de mine. Tot ce-ţi pot oferi, este inima mea.

- Nici nu vreau altceva, dar eşti sigur că nu sunt o pacoste pentru tine şi că nu vei regreta că mă iei de soţie?

- Imposibil, zise contele. Te caut de o viaţă. Nu-ţi voi da drumul tocmai acum, când te-am găsit.

O sărută din nou, lăsându-se amândoi în voia sentimentelor.

După foarte multă vreme, contele zise, cu un oftat:

- Imediat ce Henri vine să ne pregătească masa, mă duc la preot să aranjez să ne căsătorească mâine dimineaţă.

0 sărută, după care adăugă:

- Sper că nu te deranjează o căsătorie catolică, nu-i aşa? Ar părea ciudat ca viitoarea mea soţie să aparţină altei biserici.

- Atâta timp cât ne căsătorim, nu mă interesează în ce biserică are loc ceremonia. Se întâmplă însă că am fost botezată la catolici.

Contele o privi, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

- Vorbeşti serios?

Grania încuviinţă.

- Tata era catolic, nu şi mama. S-au căsătorit într-o biserică catolică, iar eu am fost botezată la fel.

Contele era în continuare uimit.

- Mă tem că tata nu a fost un bun catolic nici măcar cât am trăit în Anglia. Când am sosit în Grenada, şi-a dat seama că britanicii erau ostili catolicismului, din cauza sentimentelor antifranceze pe care le nutreau. Astfel că nu s-a dus la nicio biserică.

Contele părea de-a dreptul şocat, aşa încât Grania se grăbi să adauge:

- Pe când mama era la St. George, obişnuia să meargă la o biserică protestantă, iar uneori mă lua şi pe mine, duminica.

Dar cum biserica era foarte departe, şi tata nu suporta să rămână singur, nu mergeam prea des.

Contele o strânse la piept.

- După ce ne vom căsători, comoara mea, vei deveni o bună catolică şi-i vom mulţumi împreună Celui de Sus pentru că ne-a ajutat să ne cunoaştem.

- Exact aşa simt şi eu. Ştii prea bine că voi face întocmai cum doreşti.

Contele o sărută din nou. Nu se despărţiră decât în clipa când îl au2iră pe Henri intrând în bucătărie pentru a pregăti masa.

După plecarea contelui, Jean îi aduse bagajele, astfel că avea cu ce să se schimbe.

Se îmbăie, o operaţiune foarte calmantă după ziua aceea extrem de fierbinte.

în timp ce se schimba, îşi aminti că a doua zi vor fi împreună. Dumnezeu nu numai că o salvase de căsătoria cu Roderick Maigrin, dar o ajutase să-l găsească pe bărbatul visurilor ei.

- Oare de unde atâta noroc pe capul meu? se întrebă ea.

Rosti cu ardoare câteva rugăciuni. Ştia că aşa ar fi reacţionat

şi contele.

Când se întoarse, îl auzi intrând în cealaltă încăpere, cea în care se aflau hainele sale de seară.

între timp, Grania îşi găsise o rochie mai acătării. îşi aranjă părul în cel mai frumos mod cu putinţă. Şi-ar fi dorit nespus să fie blondă, însă ce mai conta, atâta timp cât contele o iubea. Dincolo de asta, trebuia să-şi amintească vorbele lui: să gândească şi să se comporte ca o franţuzoaică, încât nimeni să nu suspecteze că face parte din tabăra duşmanilor.

- După ce voi deveni contesa de Vence, nu va mai fi nevoie să mă prefac, îşi spuse ea privindu-se în oglindă. Voi fi căpătat atunci cel mai frumos titlu din lume.

Continua să se privească în oglindă şi să se gândească la conte, când auzi o bătaie în uşă.

- Credeam că eşti gata, zise contele intrând şi întinzându-i mâinile.

Ea alergă spre el. NU o sărută, dar o tandreţe nesfârşită i se citea în ochi.

- Totul e aranjat, zise el. Mâine, îmi vei deveni soţie. Vom dormi în patul care a aparţinut bunicului meu, obiect devenit parte din mine însumi. Atât de important, încât nu aveam cum să îl abandonez.

- Mă gândeam eu...

Se apropie şi mai mult de ea, iar Grania îl întrebă:

- Chiar te căsătoreşti cu mine?

- Vei deveni soţia mea şi vom înfrunta împreună toate greutăţile care vor apărea.

îşi roti ochii prin încăpere şi zise:

- La întoarcerea de la biserică, mi-am spus că măcar o vreme nu vom muri de foame. Ochii îi poposiră asupra tabloului de Boucher, fapt care o făcu pe Grania să exclame:

- Nu te deranjează să vinzi un asemenea tablou?

- Voi lua bani frumoşi pe el de la olandezii de pe cealaltă parte a insulei, îi răspunse contele. Fiind în stare de neutralitate, au câştigat mai mult decât situându-se de o parte sau de alta a baricadei.

- Dar e cu neputinţă să vinzi comorile familiei.

- Singura comoară care contează este aici, cu mine.

După ce rosti aceste vorbe, o sărută din nou.

Coborâră la masă ţinându-se de mână. Jean îi servi cu bucatele pregătite de Henri. La sfârşit, contele zise:

-Am aranjat cu menajera preotului să rămână peste noapte aici, aşa încât să ai o însoţitoare. Nu doresc să ne începem viaţa dând motive de bârfă celorlalţi.

-Vei dormi pe corabie?

- în patul în care ai dormit tu astă-noapte. Te voi visa, iar mâine visele mele se vor împlini.

- Şi eu voi visa.

- Te iubesc! zise el. Te iubesc aşa de mult, cu fiecare zi care trece, încât atunci când cred că am ajuns la capăt, descopăr că sentimentul este infinit mai profund. Ce ai făcut, încât să mă

transformi într-un adolescent plin de iubire?

- Dar trebuie să fi iubit multe femei, murmură Grania.

Contele zâmbi.

- Sunt francez. Femeile mi se par foarte atrăgătoare. însă spre deosebire de compatrioţii mei, am rezistat ispitei de a mă angaja într-o căsătorie aranjată. NU am găsit nicio femeie cu care să doresc să-mi petrec restul zilelor.

- Şi dacă te voi dezamăgi?

- Nu mă vei dezamăgi niciodată. Când ţi-am văzut portretul, mi-am dat seama că eşti tot ce doresc la o femeie. Când te-am văzut în carne şi oase, am înţeles că mi-am subestimat nevoile, ca şi ceea ce pot dărui.

- Eşti... sigur?

- Absolut. Nu e vorba atât de ceea ce spui sau gândeşti, draga mea, ci şi de ceea ce eşti. Blândeţea ta, pe care am descoperit-o de îndată ce am pus ochii pe tine, străluceşte şi te învăluie cu o aură de puritate şi de bunătate care nu poate veni decât de la Dumnezeu.

Grania bătu din palme.

- Ce lucruri frumoase! Mi-e teribil de teamă că nu voi fi la înălţime, că poate mă vei părăsi.

Contele clătină din cap.

- Sper că înţelegi acum că nu mai sunt pirat. După ce ne căsătorim, voi vorbi cu prietenii mei şi ne vom gândi la o altă modalitate de a trăi. După cum ţi-am spus, vom vinde unele bunuri ca să nu murim de foame. Ştiu că Dumnezeu nu ne va părăsi. Poate nu va trece multă vreme până când ne vom întoarce la Martinica.

Vorbea cu atâta însufleţire, încât Grania izbucni în lacrimi.

- Mă voi ruga, iar tu mă vei învăţa să fiu bună, aşa încât rugile mele să fie ascultate.

- NU ai nevoie de lecţii în această privinţă. Există însă o mulţime de alte lucruri pe care vreau să le cunoşti. Cred că ghiceşti despre ce e vorba.

Grania roşi, grăbindu-se să spună:

- Sper să nu fii dezamăgit.

Contele o prinse de mijloc şi se îndreptară împreună spre salon.

Interiorul era aşa de frumos, încât Grania avea senzaţia că se află într-un castel din Franţa sau în vreun palat despre care citise în cărţile aduse de mama ei ca să-şi îmbunătăţească franceza.

Ar fi vrut să-i spună contelui că niciunul dintre obiectele de acolo nu trebuie vândute, dar ar fi însemnat să-l supere şi mai mult pe conte, făcându-l să conştientizeze şi mai acut sacrificiile făcute.

„Bine că am şi eu nişte bani", cugetă ea.

Ştia că după ce-i va schimba, banii vor reprezenta o sumă

mult mai mare în monedă franceză.

Zâmbi, întrucât se bucura că poate contribui la viaţa lor comună. Contele o întrebă:

- Ce te face să zâmbeşti, ma petite?

- Mă gândeam că sunt nespus de fericită că am nişte bani la mine. Mâine, îţi vor aparţine în mod legal. înainte de a-mi spune că eşti prea mândru să-i accepţi, sugerez să-i foloseşti pentru echipaj. La urma urmei, este vina mea că nu mai pot fi piraţi.

- Te ador, draga mea. Nu mă cert cu tine, deoarece după cum bine ai spus, din vina ta vom fi nevoiţi să ne comportăm ca nişte oameni respectabili. Dar înainte de a vinde corabia, pe care vom scoate o sumă frumuşică, va trebui să mergem la Grenada, să-l informezi pe tatăl tău cu privire la moartea vărului tău. Şi fireşte, să te asiguri că e teafăr.

- Chiar se poate? întrebă Grania. îmi fac griji în privinţa tatei, mai ales că e cu domnul Maigrin.

- Vom merge împreună, pentru că aşa se cuvine. Cred că tatăl tău ar trebui să ştie că fiica lui s-a căsătorit, deşi nu va fi prea încântat când va vedea că are drept ginere un francez.

Grania râse încet.

- Pe tata nu-l va deranja. E irlandez, iar irlandezii nu-i au la inimă pe englezi.

Contele râse şi el.

- Uitasem! Aşadar, dacă tatăl tău mă va tolera ca ginere, poate că situaţia va fi mai bună decât este în clipa de faţă şi va veni să locuiască la noi, în St. Martin.

- E frumos din partea ta că te-ai gândit la tata. Simt cumva că trebuie să am grijă de el.

Ştia, în timp ce vorbea, că era un vis, deoarece atâta timp cât tatăl ei va ţine morţiş să rămână prieten cu Roderick Maigrin, era cu neputinţă să fie împreună.

Era ferm convinsă că dacă Maigrin va afla că e căsătorită cu un francez, va încerca să-l distrugă fie împuşcându-l ca duşman, fie punând să fie urmărit şi persecutat de către englezi.

în pofida acestor gânduri sumbre şi a faptului că acesta s-ar putea afla în continuare acasă la Maigrin, spera să-l poată aduce într-un fel sau altul la St. Martin.

Ce frumos din partea contelui că-i anticipase gândurile!

Voia să-l sărute, să se apropie şi mai mult de el. îi simţi imediat buzele lipite de ale ei.

Grania se trezi dis-de-dimineaţă. Era entuziasmată, iar zgomotele dădeau de înţeles că Jean sau Henri se treziseră deja şi trebăluiau.

îşi aminti apoi că menajera preotului dormea în camera alăturată. Era o femeie în vârstă, cu o faţă blândă. Venise noaptea, servindu-se de o lampă care să-i lumineze calea.

- Mă bucur să vă cunosc, domnişoară, îi spusese ea Graniei. Părintele François vă trimite binecuvântarea sa şi de-abia aşteaptă să vă cunune cu monsieur le comte, la nouă şi jumătate mâine dimineaţă.

- Merci, madame, îi răspunsese Grania. îţi mulţumesc că ai venit în această seară să îmi ţii companie. Foarte frumos din partea dumitale.

- Trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă pentru cei care au fost loviţi de soartă.

Contele le spusese noapte bună, sărutase mâna Graniei şi se întorsese pe corabie.

După plecarea lui, menajera zise:

- E un bărbat de treabă şi un foarte bun catolic. Sunteţi foarte norocoasă cu un asemenea soţ.

- Foarte norocoasă, într-adevăr. Şi sunt foarte recunoscătoare pentru asta.

- Mă voi ruga pentru amândoi, zisese menajera. Ştiu că bunul Dumnezeu vă va face nespus de fericiţi.

Grania era ferm convinsă că rosteşte adevărul. Rămăsese trează mult timp, gândindu-se cât de bine se simţea. Tare mult şi-ar fi dorit ca mama ei s-o ştie fericită.

- De unde să ştiu... că voi fi salvată în ultima clipă din ghearele odiosului domn Maigrin?

Se rugă din nou, mulţumind Cerului că îl cunoscuse pe conte.

Când în sfârşit adormise, avea senzaţia că Dumnezeu veghează asupra ei.

Soarele care se revărsa în cameră era ca un semn de bun augur pentru viitor. Afară, păsările cântau, iar florile creau un cadru de vis.

- Dar e adevărat. Totul e cât se poate de adevărat! exclamă

ea.

Era ziua când se căsătorea.

Nu avea rochie de mireasă, dar într-un geamantan se afla rochia pe care ar fi trebuit s-o poarte în ziua când urma să fie prezentată la Curte.

Era o rochie albă, cum se cuvenea să poarte o debutantă, şi-i fusese trimisă după moartea mamei sale. La un moment dat, chiar se întrebase dacă nu cumva ar fi mai bine să o vândă sau să i-o returneze croitoresei, deoarece avea senzaţia că nu-i trebuia.

Dar gândul că înapoind-o, s-ar fi crezut că nu-şi poate permite s-o cumpere i se părea atât de umilitor, încât o păstrase.

Când o informă pe menajeră că nu avea văl, aceasta îl trimise imediat pe Jean acasă la preot.

-Avem un văl de rezervă, pe care îl împrumutăm mireselor care vin la cununie iară el. Părintele găseşte un asemenea gest inacceptabil.

- Voi fi nespus de fericită să îl împrumut.

- Cu plăcere! zise menajera. Vă fac eu o coroniţă cum nu s-a mai pomenit.

îl trimise pe Henri în grădină, iar în scurtă vreme acesta reveni cu un coş plin cu flori albe.

După ce confecţionă coroniţa şi i-o puse pe frunte, menajera spuse că florile naturale erau mai frumoase decât orice artificiu.

- Veţi fi o mireasă nespus de frumoasă, domnişoară. Orice bărbat ar aprecia o asemenea soţie.

- Sper să ai dreptate, zise Grania cu simplitate.

Când coborî în salon, văzu după expresia întipărită pe chipul contelui că era tot ce-şi dorea.

O privi îndelung, după care zise:

- Nu-mi vine să cred că există o făptură atât de frumoasă.

- Te iubesc! zise ea.

- îţi voi arăta mai târziu cât de mult te iubesc, îi răspunse el. Acum, nu îndrăznesc nici măcar să te ating. Nu vreau decât să stau în genunchi în faţa ta şi să aprind lumânări în calea ta. Te iubesc pe tine şi numai pe tine.

- Nu trebuie... să rosteşti astfel de vorbe, protestă ea. Am senzaţia că nu sunt suficient de bună.

El îi sărută mâna şi spuse:

- Trăsura aşteaptă în spatele casei.

Trăsura fusese împodobită cu aceleaşi flori ca cele din care fusese făcută coroniţa ei. Pe banchetă o aştepta un buchet.

în timp ce se deplasau spre biserică, Grania îşi spuse că era exact genul de nuntă pe care şi-ar fi dorit să-l aibă.

Contele o luă de mână şi nu-i mai dădu drumul.

Biserica era plină. Toţi prietenii contelui erau de faţă şi aşteptau cu sufletul la gură începerea ceremoniei.

Slujba fu înălţătoare. Avea senzaţia că mirosul de tămâie se ridică spre cer laolaltă cu rugăciunile ei.

Cu verigheta pe deget, îl ascultă pe conte spunând legămintele în acelaşi timp cu ea.

în seara anterioară, îl întrebase, nervoasă:

- E oare legal, de vreme ce trec drept verişoara ta?

dat, chiar se întrebase dacă nu cumva ar fi mai bine să o vândă sau să i-o returneze croitoresei, deoarece avea senzaţia că nu-i trebuia.

Dar gândul că înapoind-o, s-ar fi crezut că nu-şi poate permite s-o cumpere i se părea atât de umilitor, încât o păstrase.

Când o informă pe menajeră că nu avea văl, aceasta îl trimise imediat pe Jean acasă la preot.

-Avem un văl de rezervă, pe care îl împrumutăm mireselor care vin la cununie fără el. Părintele găseşte un asemenea gest inacceptabil.

- Voi fi nespus de fericită să îl împrumut.

- Cu plăcere! zise menajera. Vă fac eu o coroniţă cum nu s-a mai pomenit.

II trimise pe Henri în grădină, iar în scurtă vreme acesta reveni cu un coş plin cu flori albe.

După ce confecţionă coroniţa şi i-o puse pe frunte, menajera spuse că florile naturale erau mai frumoase decât orice artificiu.

- Veţi fi o mireasă nespus de frumoasă, domnişoară. Orice bărbat ar aprecia o asemenea soţie.

- Sper să ai dreptate, zise Grania cu simplitate.

Când coborî în salon, văzu după expresia întipărită pe chipul contelui că era tot ce-şi dorea.

O privi îndelung, după care zise:

- Nu-mi vine să cred că există o făptură atât de frumoasă.

- Te iubesc! zise ea.

- îţi voi arăta mai târziu cât de mult te iubesc, îi răspunse el. Acum, nu îndrăznesc nici măcar să te ating. Nu vreau decât să stau în genunchi în faţa ta şi să aprind lumânări în calea ta. Te iubesc pe tine şi numai pe tine.

- Nu trebuie... să rosteşti astfel de vorbe, protestă ea. Am senzaţia că nu sunt suficient de bună.

El îi sărută mâna şi spuse:

- Trăsura aşteaptă în spatele casei.

Trăsura fusese împodobită cu aceleaşi flori ca cele din care fusese făcută coroniţa ei. Pe banchetă o aştepta un buchet.

în timp ce se deplasau spre biserică, Grania îşi spuse că era exact genul de nuntă pe care şi-ar fi dorit să-l aibă.

Contele o luă de mână şi nu-i mai dădu drumul.

Biserica era plină. Toţi prietenii contelui erau de faţă şi aşteptau cu sufletul la gură începerea ceremoniei.

Slujba fu înălţătoare. Avea senzaţia că mirosul de tămâie se ridică spre cer laolaltă cu rugăciunile ei.

Cu verigheta pe deget, îl ascultă pe conte spunând legămintele în acelaşi timp cu ea.

în seara anterioară, îl întrebase, nervoasă:

- E oare legal, de vreme ce trec drept verişoara ta?

- M-am gândit că îmi vei pune această întrebare, zisese el. După cum ştii, ne vor fi rostite numai numele de botez. I-am spus deja preotului că ai fost botezată: Teresa Grania.

- Credeam că sunt Gabrielle.

- Gabrielle mi s-a părut prea de tot, răspunsese contele.

Izbucniseră amândoi în râs.

- Teresa e un nume foarte frumos. îmi place.

La depunerea legământului, află că soţul ei avea mai multe nume:

- Eu, Beaufort Francis Louis...

Când părăsiră bisericuţa pentru a merge acasă, Grania nu se putea gândi decât la bărbatul de lângă ea.

Acasă, îi aştepta un vin pe care Henri îl pregătise probabil în timpul nopţii.

Erau cu toţii nespus de fericiţi şi de veseli. Râsetele lor erau ca soarele de pe cer.

Treptat, oamenii începură să plece la casele lor. Mai întâi cei de pe insulă, apoi preotul şi menajera. Când sosi vremea siestei, echipajul se retrase şi el.

- Cred că e mai bine să ne schimbăm, spusese contele când rămaseră singuri.

- Rochia asta ar fi trebuit s-o port la palatul Buckingham, dar se potriveşte mult mai mult acestei ocazii.

- Sunt de acord cu tine, răspunse contele, zâmbind. De ce

ne-am gândi ia regi şi la regine, când ne avem unul pe altul?

O ridică în braţe şi urcară astfel treptele. Peste tot, miresme de flori.

- Mireasa mea! zise contele.

Spunând acestea, îi scoase coroniţa şi vălul.

O privi vreme îndelungată, după care o strânse în braţe.

- Eşti reală! spuse el. Când trebuia să mă căsătoresc cu tine, mă temeam că eşti o zeiţă coborâtă din Ceruri sau o nimfă adusă de o cascadă.

- Sunt... reală! şopti Grania. Totuşi, am senzaţia că trăiesc un vis.

-Aşa e, întări contele. Să visăm!

Capitolul 10

Când se trezi, Grania avea senzaţia că sufletul îi cântă aidoma păsărilor de afară. Il privi cu adoraţie pe conte, care dormea lângă ea.

Ştia că fiecare zi şi fiecare noapte petrecută alături de el o făcea să-l iubească şi mai mult.

Ziua aceea era însă una specială, deoarece plecau la Grenada.

Erau căsătoriţi de mai bine de trei săptămâni, iar în ziua anterioară contele îi spusese:

- Cred, draga mea, că a sosit timpul să facem ultima călătorie, înainte de a vinde corabia.

Grania îl privi uimită, aşa că el îi explică:

- Intenţionez să vând corabia. Astfel, atât eu cât şi membrii echipajului, vom avea suficienţi bani încât să ne planificăm viitorul. La urma urmei, dacă punem la punct ceva, ar fi cazul ca şi celelalte lucruri să se pună în mişcare.

Felul cum vorbea despre "celelalte lucruri" îi spunea Graniei cât de mult îl deranja să se despartă de acele tablouri şi comori strânse de înaintaşii săi de-a lungul timpului.

- Au avut mare noroc că au putut să le scoată din Franţa înainte de revoluţie, îi explicase el. Altminteri, tot ce posedau ar fi fost fie confiscat, fie ars de ţărani.

Urmaseră câteva clipe de tăcere. Suficient pentru Grania să-şi dea seama că i-ar fi plăcut să le păstreze intacte pentru fiul său mai mare. Aşa ceva era însă cu neputinţă.

Se îndepărtă puţin de el şi zise:

- Uneori, mă gândesc că ar fi trebuit să te las... pe mare... ca pirat.

Contele râse, iar regretul din priviri dispăru.

- Draga mea, cum să mai fiu pirat, dacă ar fi însemnat să te părăsesc? Sunt atât de bucuros că suntem împreună, încât îi mulţumesc lui Dumnezeu în fiecare zi că îmi eşti soţie. Pe de altă parte, trebuie să trăim.

- Da, ştiu, dar...

Ca să nu se mai scuze, o sărută, iar Graniei îi dispăru într-adevăr orice altceva din minte.

Se ruga acum să scoată suficienţi bani, astfel încât contele

să nu mai aibă nevoie de acum înainte să vândă ceva.

Pe de altă parte, el avea dreptate: trebuia să-şi caute tatăl înainte de a vinde corabia şi să-l pună la curent cu faptul că se căsătorise.

- Nu ne vom asuma niciun risc inutil, nu-i aşa? zise ea, cuibărindu-i-se la piept. Dacă e pericluos să acostăm în Grenada, vei face cale întoarsă, nu-i aşa?

Contele o privi.

- Sper că nu crezi, soţioara mea adorabilă, că te-aş duce undeva unde e pericol. îţi făgăduiesc că dacă Abe nu a pus un steag alb ca indiciu, ne vom întoarce imediat.

- E tot ce doream să ştiu, zise Grania. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, viaţa mi s-ar părea zadarnică.

- Nu mai vorbi despre moarte, zise el. Vom trăi şi ne vom vedea copiii şi nepoţii administrând plantaţiile din Martinica înainte să părăsim această lume.

- Cum să-ţi arăt cât de mult te iubesc? întrebă ea.

-Aşa!

O sărută din nou, iar inima ei bătea nebuneşte. Grania avea senzaţia că ascultă o muzică din Ceruri şi că o lumină celestă îi învăluie, ca un fel de binecuvântare a lui Dumnezeu...

Marea era nespus de albastră, iar pe cer strălucea soarele, în timo ce corabia străbătea marea.

Membrii echipajului fluierau şi cântau în timp ce munceau, iar Grania avea senzaţia că aidoma contelui, se bucurau că abandonează viaţa plină de riscuri, întorcându-se la "respectabilitate".

în fiecare seară, la cină, discutau despre ce ar putea face.

- Mare păcat că nu sunt mai mulţi oameni în St. Martin şi nicio infracţiune, altminteri ar fi avut nevoie de serviciile mele, comentase Leo.

- Nicio infracţiune? întrebă Grania, nedumerită.

El scutură din cap.

- Dacă fură cineva, cum să fugă cu ceea ce a furat? Iar oamenii sunt aşa de bine crescuţi, încât nimeni nu şi-ar dori să omoare pe nimeni.

- Mare risipă pentru inteligenţa ta, zise contele, dar sunt convins că acasă există sute de cazuri care aşteaptă să fie soluţionate.

Vorbeau întotdeauna cu optimism despre vremurile când se vor întoarce acasă. Probabil că angajaţii lui Leo învăţau din greu ca să ia examenele.

Căpătase acum o adevărată afecţiune pentru cei trei bărbaţi atât de apropiaţi de soţul ei. Descoperi că şi ceilalţi membri ai echipajului nu numai că o admirau, dar o căutau ca să-i ceară

ajutorul sau să vorbească despre viitorul lor.

- Sunt sigură că fiecare femeie de pe lumea asta m-ar invidia, dacă ar şti câţi tineri roiesc în jurul meu.

- Eşti a mea, doar a mea, ma petite, şi dacă te vei uita după alt bărbat, vei descoperi că sunt foarte gelos.

- Ştii foarte bine că nu am ochi decât pentru tine. Te iubesc atât de mult, încât mi se pare uneori că te vei plictisi auzindu-mă mărturisindu-ţi.

- Vreau să am parte de iubirea ta. Şi habar nu ai cât de mult te iubesc.

O sărută pasional, ca şi cum ar fi vrut s-o facă să-şi dea seama cât de mult avea nevoie de ea.

Avură nevoie de mai puţin timp decât la dus pentru a străbate aceeaşi distanţă.

In după-amiaza dinainte de a ajunge pe insulă, Henri veni în cabină ca s-o ajute să recapete culoarea naturală a părului.

După fiecare spălare a părului, fusese nevoită să aplice din nou vopseaua. De data asta, trebuia să dispară cu desăvârşire, astfel încât să arate ca o englezoaică tipică.

îşi uscă părul în bătaia soarelui.

Contele, ocupat pe punte cu diferite treburi, îi păşi pragul şi o examină atent.

- Văd că am un vizitator englez. Mă bucur să te cunosc, doamnă Vence.

Grania râse şi alergă spre el.

- Perfect. Vorbeşti mult mai bine engleza decât mine franceza.

- Imposibil, dar mă bucur că lecţiile tale şi-au făcut efectul.

- Vorbeşti ca un englez, dar mi se pare că arăţi prea bine ca să fii unul.

- Mă flatezi, îi răspunse contele. Indiferent cum ar suna, aminteşte-ţi că-mi eşti soţie, soţia mea franţuzoaică.

0 sărută şi-şi trecu mâna prin părul ei.

- Eşti din nou fata mea de aur, zise el. Nu-mi dau seama cum te plac mai mult: întunecată şi misterioasă sau strălucitoare şi aurie ca o dimineaţă de primăvară.

Contele planificase să se apropie de Grenada după apusul soarelui, nu prea devreme în caz că Abe nu va avea timp să schimbe steagul.

Fură însă încetiniţi de lipsa vântului şi când în sfârşit se apropiară se insulă, se făcuse unsprezece noaptea.

Contele ridică binoclul la ochi. Toţi cei de pe punte tăcură până în clipa când îl auziră strigând:

- Un steag alb! îl văd cât se poate de bine.

Contele se duse imediat şi preluă cârma. Era o adevărată provocare să intri în port, dar contele se achită cât se poate de bine de această misiune.

Stabiliră să meargă doar ei doi, restul echipajului stând la

pândă, gata să intervină dacă va fi cazul.

- Dacă îl găsim pe tata, vreau să-i prezint pe toată lumea.

- Să vedem mai întâi ce crede despre mine, îi răspunse contele. S-ar putea să nu fie de acord că te-ai căsătorit cu un francez.

- Eşti aşa de bun, zise Grania. Nu-mi vine să cred că un bărbat s-ar gândi la aşa ceva în plin război.

- Un război cu care sper să nu mai avem de-a face pe viitor, zise contele.

Grania se temea foarte mult de primirea de care va avea parte din partea tatălui ei. Pe de altă parte, era încrezătoare că dacă Roderick Maigrin era tot cu tatăl ei, se va bucura că găsise pe cineva pe care să-l iubească şi care s-o iubească.

Iar dacă tatăl ei nu era acasă, se întrebă cum să trimită după el încât să vină singur.

Nu avea cum să prevadă evenimentele. Tot ce dorea, era să-l găsească pe Abe, ca să afle situaţia exactă.

Contele păşea grav lângă ea, fără a-şi pierde din farmec.

„E aşa de dichisit", îşi spuse Grania.

Gândurile acestea o făcură să roşească.

Pe verandă era un bărbat, iar inima tinerei bătu cu putere, întrucât purta uniforma britanică. Era un colonel.

Se opriră amândoi, iar colonelul se îndreptă spre ei.

în spatele lui, Grania îl văzu pe Abe şi înţelese, după expresia de consternare întipărită pe chipul ofiţerului englez, că vizita acestuia era neaşteptată.

Colonelul îi întinse zâmbitor mâna Graniei.

- Cred că sunteţi lady Grania Kilkerry. Daţi-mi voie să mă prezint: locotenent-colonelul Campbell. Tocmai am sosit din Barbados, cu trupe.

Câteva clipe, Grania nu ştiu ce să spună.

Când vorbi, glasul îi era parcă străin.

- îmi pare bine de cunoştinţă, domnule colonel. Sunt sigură că aţi fost bine primiţi la St. George.

-Aşa e. Problemele se vor sfârşi cât de curând.

îi aruncă o privire contelui, iar Grania înţelese că aştepta să-i fie prezentat.

- Domnule colonel, permiteţi-mi să vi-l prezint pe vărul meu, care îmi este şi soţ. Comandantul Patrick Kilkerry.

Contele şi colonelul îşi strânseră mâinile, iar acesta din urmă zise:

- Mă bucur să vă cunosc, domnule comandant. Este ciudat, dar chiar astăzi guvernatorul vorbea despre dumneavoastră, întrebându-se cum să vă contacteze.

- De ce voia s-o facă?

El părea foarte stăpân pe sine, îşi spuse Grania, cu inima bătându-i nebuneşte.

Colonelul se întoarse din nou spre ea.

- Lady Grania, mă tem că vă aduc veşti proaste.

- Veşti proaste? repetă Grania.

- Am venit aici ca să vă innformez că tatăl dumneavoastră a fost ucis de răsculaţi.

Graniei i se tăie respiraţia şi fu nevoită să se sprijine de conte.

- Ce... s-a întâmplat?

- în urmă cu zece zile, sclavii de pe plantaţia domnului Roderick Maigrin erau ferm hotărâţi să se alăture celorlalţi rebeli, răspunse colonelul. El însă, şi-a dat seama şi a încercat să-i împiedice să plece.

Grania era sigură că încercase să-i omoare, aşa cum procedase şi înainte, dar tăcu.

Colonelul continuă:

- L-au dezarmat şi l-au ucis pe tatăl dumneavoastră. Pe domnul Maigrin l-au torturat înainte de a-l ucide.

Grania nu scoase o vorbă. Era uşurată că tatăl ei murise iară să sufere. Contele interveni:

- înţelegi, domnule colonel, că e un mare şoc pentru soţia mea. Ce-ar fi să mergem în casă şi să ne aşezăm?

- Da, de acord, acceptă colonelul.

Contele îi oferie braţul, iar Grania constată uimită că acesta şchiopătează foarte convingător.

Nu se putu împiedica să se întrebe de ce o făcea.

Odată instalaţi în salon, Abe le aduse de băut fără a i se fi poruncit.

- Presupun că doriţi să vă întoarceţi pe mare.

- Mă tem că un timp va fi cu neputinţă, zise contele. După cum probabil ştiţi, am fost pe corabia Heoric care s-a scufundat, şi la fel cu alţi tovarăşi de arme, am fost rănit.

-Am observat că şchiopătaţi. în afară de asta, sper că vă voi convinge să rămâneţi aici.

Contele păru surprins, iar colonelul îi explică imediat:

- După cum probabil v-aţi dat seama, sunteţi noul conte de Kilkerry, iar motivul pentru care trupurile gentlemenilor au fost descoperite, a fost acela că guvernatorul doreşte ca în plantaţii să domnească din nou ordinea, iar sclavii să muncească.

- Cred că... ne-au rămas foarte puţini sclavi... care să muncească, zise Grania.

- Presupun că aşa e. Majoritatea sclavilor fie au fugit să se alăture rebelilor, fie se ascund. în curând însă, vom pune stăpânire pe Belvedere, iar odată ce Fedor e în mâinile noastre, răscoala se va fi sfârşit.

- Iar sclavii se vor întoarce la muncă, chiar vor arde de nerăbdare s-o facă, observă contele.

- Exact! admise colonelul. Din acest motiv doresc să rămâneţi aici şi să conduceţi moşia în numele soţiei

__'

dumneavoastră. E important pentru insulă să supravegheaţi şi plantaţia domnului Maigrin. Măcar până găsim pe cineva.

După ce stătu câteva clipe în cumpănă, contele răspunse:

- Voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru ca lucrurile să meargă bine. Sunt sigur că sclavii noştri doresc să dea uitării orice gând de răzvrătire

Colonelul zâmbi.

- Este exact ce-mi doresc să aud. Sunt sigur că guvernatorul se va bucura să audă asemenea veşti.

După o scurtă pauză, adăugă:

- Apropo, lady Grania, ştiu că veţi regreta să auziţi că bătrânul guvernator, pe care îl cunoşteaţi aşa de bine, a fost omorât de rebeli, iar actualul guvernator de-abia a sosit pe insulă. Se va bucura să vă cunoască, dar nu chiar acum. Nu trebuie să mai adaug că în clipa de faţă este mult prea ocupat pentru orice angajament social.

- Desigur, zise Grania. Şi noi vom fi foarte ocupaţi. Mă tem că tata a cam neglijat plantaţia în ultimii ani. Sunt multe de făcut.

- Sunt ferm convins că soţul dumneavoastră se va achita foarte bine de sarcină.

După ce goli paharul de rom, colonelul se ridică în picioare.

- Vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să mă întorc la St.

George. Guvernatorul m-a rugat să trec şi pe aici în drum spre alte treburi, şi am fost foarte norocos că v-am găsit.

- Sper să ne revedem, zise Grania, întinzându-i mâna.

- Şi eu, îi răspunse colonelul. Imediat ce definitivăm planurile, ne punem pe treabă.

îi strânse mâna şi contelui, după care zise:

- La revedere. Mult noroc! Trebuie să spun că mă simt fericit că vă aflaţi aici. Poate nu ştiţi, dar au existat foarte puţini supravieţuitori de pe Heroic.

Contele îl conduse până la uşă şi îl văzu urcând pe cal şi plecând, urmat de mai mulţi călăreţi. După aceea, reveni în salon.

Grania alergă la el şi i se aruncă în braţe.

- Dragule, ai fost perfect. Nici nu i-a trecut prin minte că nu eşti cine ai pretins.

- Tu ai pretins, nu eu, o corectă el. Ai gândit repede şi bine. O decizie va trebui luată, o decizie pe care numai tu o poţi lua. Rămânem, sau plecăm?

- Ai vrea să rămâi aici şi să te ocupi de plantaţii, aşa cum a sugerat contele?

- De ce nu? îţi aparţine. Sunt sigur că va fi mult de lucru, dar experienţa ne va ajuta.

Nu-i aşteptă răspunsul şi adăugă:

- Dacă rămânem aici, găsim de lucru şi prietenilor noştri,

iar sarcina ta va fi să-i faci eficienţi nu la munca pe plantaţie, ci în învăţarea limbii engleze. La urma urmei, sunt oameni inteligenţi, iar lui Leo nu ar trebui să-i fie greu să găsească de lucru. Dacă dăm dovadă de iscusinţă, André şi Jacques s-ar putea ocupa de plantaţia lui Roderick Maigrin.

Grania scoase un ţipăt scurt.

- Ar fi minunat şi cumva s-ar face dreptate, zise Grania, având în vedere ce influenţă proastă a avut omul acela asupra tatei.

- Dacă am riscat devenind pirat, de ce nu aş încerca şi postura de plantator englez? Nu depinde decât de tine. Dacă însă preferi să ne întoarcem la St. Martin, sunt de acord.

Grania zâmbi.

- Şi să-ţi vinzi preţioasele comori? în niciun caz. Trebuie să rămânem aici. Eşti aşa de inteligent, încât nu cred că ne va descoperi cineva. în plus, nu există niciun Kilkeriy care să-ţi

. uzurpe titlul.

Contele se aplecă şi o sărută.

- Facă-se voia ta, atunci! Vei putea alege dacă doreşti să fii contesă sau comtesse şi să-ţi alegi culoarea părului.

Grania râse, după care îl chemă pe Abe.

- Ascultă-mă, Abe! Numai tu ştii că gentlemanul de aici este de fapt francez. Presupun că ai auzit ce a spus colonelul.

- Ascultat, lady. Veşti foarte bune. Vom fi bogaţi. Toată

lumea fericită.

- Sigur că da, zise Grania.

- Există totuşi o veste proastă.

- Care?

- Noul guvernator a luat-o pe mătuşa Mabel. I-a dat bani mulţi şi s-a dus la St. George.

Grania râse.

- înseamnă că nu va mai exista niciun impediment ca Henri să se instaleze la bucătărie. Du-te repede la corabie şi spune-i lui Henri să vină să pregătească masa de prânz. Spune-le şi celorlalţi să vină aici, ca să alic ce a decis stăpânul.

Fără să scoată o vorbă, Abe ieşi din casă ca sa duca vestea cea bună.

Contele o luă în braţe şi-i spuse:

- Cred că-ţi dai seama în ce ai intrat. Va trebui să muncim din greu.

- Dar va fi interesant, spuse ea. M-am gândit şi la un nume englezesc pentru tine.

Contele ridică din sprânceană.

- îţi voi spune "Beau" în franceză şi "Beaufort" în engleză.

- Dacă ţi se par aşa de frumos, nu pot decât să mă bucur.

O trase şi mai aproape şi adăugă în şoaptă:

- Cum de am fost aşa de norocos încât să găsesc un loc unde să muncesc şi să fac dragoste cu tine până când vom

pleca acasă?

- Şi dacă voi dori să rămân aici?

El o privi, vrând să înţeleagă dacă vorbeşte serios, apoi îi dădu drumul, deoarece îl tachina.

- Să fie foarte clar, zise el.

Unde merg eu, vei merge şi tu. Eşti a mea şi nicio naţiune de pe lumea asta nu ne poate despărţi sau împiedica să fim împreună.

- O, dragul meu!

Este exact ce doream să aud de la tine. Ştii prea bine că te iubesc.

- Mă voi asigura de asta în fiecare zi, în fiecare ceas pe care îl vom petrece împreună, zise contele.

O sărută din nou, arătându-i cât de dominator poate fi. îl adora şi mai mult pentru asta, pentru că atitudinea lui ascundea un suflet de aur.

Cu el, era întotdeauna în siguranţă şi ocrotită. Nu conta unde trăiau, pe ce insulă sau în ce colţ de lume.

Braţele lui erau ca un loc magic, un loc făcut din dragoste.

- Dragul meu, ceilalţi trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Nu mă provoca... până diseară.

- Diseară? De ce să aşteptăm până diseară? După prânz e siesta, iar eu intenţionez să-ţi spun, minunata, curajoasa, brava mea soţie, cum m-am îndrăgostit de un tablou, dar realitatea s-a dovedit mult mai darnică, aducându-mi în cale fiinţa în carne şi oase.

O sărută din nou, până când auziră voci venind dinspre grădină.

Erau voci de oameni care nu vorbeau englezeşte.

Pentru Grania şi pentru conte nu exista decât un limbaj, un limbaj pe care îl înţelegeau oriunde... limbajul iubirii.

Jaluzele fuseseră trase, iar înăuntru era aproape întuneric.

- Je t'adore, ma petite, zise contele cu pasiune.

- Te iubesc, dragul meu.

- Mai spune-mi o dată, vreau să fiu sigur.

- Te ador.

- La fel cum te ador şi eu.

- Cum... să-ţi spun ce simt?

-Je te désire, ma chérie!

- Şi... eu... te doresc... O, minunat, magnific, Beau... iubeşte-mă!

- Fii a mea!

-Sunt a ta... a ta...

- Eşti a mea şi numai a mea, acum şi pentru totdeauna.

O singură iubire într-un loc ascuns, iubirea lor şi numai a lor. O iubire pe care nimeni nu le-o putea lua.

Sfârşit.